

Adventes Vēstis

2014. gada novembris, #11 (225)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
IZPRATNE PAR
KRISTIEŠA
PILNĪBU

TICĪBAS
FESTIVĀLS AR
ZIEDOJUMIEM
"KORINTĀ"

PAR DIVĪZIJAS
SIEVIEŠU
KONFERENCI

SVĒTRUNA:
JĒKABA CĪŅA
PAR SVĒTĪBU

LIECĪBA: BŪT
KRISTIETIM
ĒGIPTĒ

Latvijas ziņas	4
Personība	6
Tēma	8
Sieviešu kalpošana	12
Vārds mācītājam	16
Liecība	18
Jaunieši	20
Bērniem	22

Nepilnīgā pilnība

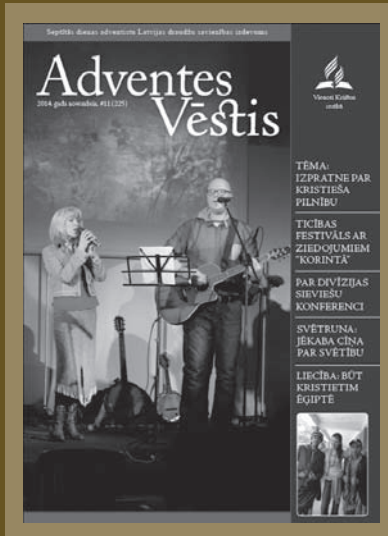
Atzīšos godīgi, ka pilnīgā rakstura jautājums man nav devis mieru jau no pašiem sākumiem kopš atrodos draudzē. Nezinu kā Tevi, lasītāj, bet mani tas patiešām uztrauc! Iemesls jau, protams, tas pats visiem labi zināmais – kā tas ir iespējams, ka nepilnīgais, grēcīgais cilvēks ar savu vājo un impulsīvo raksturu var tikt glābts? Labi – ārējā uzvedība vēl kaut kā pakļaujas mūsu kontrolei, bet ko lai dara ar visiem rakstura trūkumiem? Kā lai sasniedz to pilnību, uz ko mūs aicina Dieva vārds? Manuprāt, šīs reizes tēmas raksts būs ļoti palīdzošs ikvienam, kuru nodarbina līdzīgi jautājumi. Iespējams, kādam tas šķitīs pārlietu teoloģisks, tomēr personīgi esmu dziļi pārliecināts, ka cita ceļa Bībelē pamatotai ticībai nav. Ja gribam augt savā izpratnē, tad neiztikt bez pētnieciskā darba. Pretējā gadījumā mēs līdzināsimies tiem, kuri saka: “Es esmu bagāts, man bagātības papildnam, man netrūkst nekā!” (Atkl. 3:17) Mūsu tematiskā pētījuma gala secinājums būs pietiekoši vienkāršs un reizē arī iedrošinošs: “Šodien mēs varam piedzīvot vienu pilnības aspektu – mūsu attieksmi pret Kristu, mūsu sirds, prāta un mīlestības orientāciju uz Viņu. Tajā pašā laikā ir arī pilnības aspekti, kas piepildīsies tikai Kristus otrās atnākšanas laikā.” Tātad, ja mūsu dzīvei ir pareizais virziens, mēs esam pilnīgi, kaut arī tādi nejūtamies! Lai Dievs svētī ikvienu meklētāju!

*Ģirts Rozners
LDS sekretārs*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE
Viktors GEIDE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:
Ieva Jākobsons

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Gaisma tumsā

Ir iestājies tumšākais un reizē arī gaišākais laiks gada ritumā. Dažiem tas ir rudens depresijas, nomāktības un skumju laiks, bet citiem, tieši otrādi, gaismas, žēlastības un dievišķas cerības apmirdzēts laiks.

“Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā.” (2. Korintiešiem 4:6)

Stāsts katru gadu ir viens un tas pats, par Jēzu, par Glābēju, par Viņu neiespējamo misiju, par cilvēku cietsirdību un eņģeļu klātbūtni. Mainās paaudzes, mainās sabiedrība, tās tikumi un morāle, bet senais stāsts atkal un atkal no jauna uzrunā un iedvesmo cilvēkus visā pasaulē.

“Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku. Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazīna. Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma. Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam.” (Jāņa 1:9-12)

Mums visiem ir vajadzīga Jēzus žēlastības gaisma, Viņa piedodošā laipnība un dziļi personīgā palīdzība, jo mēs visi esam grēcinieki, kuriem tikai un vienīgi Kristus var palīdzēt piedzīvot visradikālākās, bet mums visiem tik ļoti, ļoti nepieciešamās pārmaiņas.

Kā piedzīvot šo brīnumaino metamorfozi (pārmaiņu)?

Kā no cerību atņemotās, depresīvās tumsas nokļūt Dieva klātbūtnes gaismā?

Jēzus pats sniedz atbildi: “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani.” (Jāņa 14:6)

Ikviens, kurš ir tic Jēzum kā savam Glābējam un ir pieņēmis Viņu savā sirdī, iedams sevis aizliegšanas un uzticīgas kalpošanas ceļu, kļūst par gaismas avotu citiem.

Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. Sveci iedzdzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs. (Mateja 5:14-16)

Mēs katrs esam aicināti būt par gaismu Dieva vadībā un spēkā!

Lai Dievs šajā īpašajā laikā bagātīgi svētī gan gaismas nesējus, gan saņēmējus! Jo Viņš saka: labvēlīgā laikā Es tevi paklausīju un pestīšanas dienā Es tev palīdzēju. – “Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi, tagad ir pestīšanas diena!” (2. Korintiešiem 6:2)

Gaidāmie pasākumi

29. novembris

Ceļa meklētāju sabats.

30. novembris

Mūziķu grupa „Sliekšņi un Griesti” ar lielu prieku aicina ikvienu, kas vēlas baudīt mūziku dvēselei, uz 10 gadu jubilejas koncertu „Daļa no Tevis”, kas notiks *Kino Splendid Palace* 30. novembrī pulksten 18.00.

Jubilejas koncertā skanēs jau iemīļotas melodijas no grupas pirmsākumiem un pēdējo gadu laikā radītās skaistākās kompozīcijas.

Koncertā piedalīsies talantīgi mūziķi un cilvēki, kas grupai kļuvuši par tuviem un īpašiem draugiem: dzejniece R.Losāne, aktrise K.Klētņiece, grupa „Signature Sound Quartet Latvia” un kamerkoris „Cantamus”, diriģentes J.Zaķes vadībā.

„Mēs esam maza daļa no lielā Visuma pasaules telpā, daļa no Dievišķā, daļa no dabas, daļa no mūzikas... ko mīlestībā vēlamies dalīt ar Jums...”

6. decembris

Sirsnīgi ielūdzam Salaspils draudzes 10 gadu jubilejas svinībās! Dievkalpojums notiks 6. decembrī pl. 11:00 kultūras namā “Rīgava” (mazajā zālē), bet pl. 14:00 labdarības koncerts. Piedalīsies koris “Gaismas ceļā”. Ziedoņi tiks novirzīti Salaspils dienas centram cilvēkiem ar kustību traucējumiem.

Sludinājumi

- Liels paldies visiem, kuri lūdza, lai mans dēls Ainars Berkņītis atgrieztos no Dienvidamerikas, Venecuēlas. Viņš ir atgriezies!

Vanda Berkņīte

- Adventists vēlas iepazīties ar vienkāršu adventistu sievieti (līdz 50 gadiem), vēlas arī mainīt dzīves vietu. Tālr. 29269889

- Vēlos iepazīties ar vidēja vecuma adventistu. Esmu krieviski runājoša rīdziniece (41 gadu veca). Zvanīt Elenai Gosņevskai pa tālr. 22357978.

Neparastā pēcpusdiena

Šogad, gatavojoties Pļaujas svētkiem, nolēmām uz tiem aicināt ģimenes, ar kurām sadarbojamies akcijas „Pirmklasnieki 2014” laikā. Tās bija 10 ģimenes, kuras iepriecināja labdarības organizācijas ADRA palīdzība.

Pēc dievkalpojuma, kurā mācītājs Andrejs Zilgalvis runāja par Dieva svētībām, ar kurām mums dalīties, ciemiņus iepazīstinājām ar mūsu draudzes 90 gadu vēsturi. Kopējo pusdienu laikā mazie ciemiņi labi iejutās un zālē atgriezās draudzīgā pulciņā. Draudzes pēcpusdienas laikā dzirdējām Lanas dzeju, ilustrētu ar attēliem uz ekrāna, Gatis bija sagatavojis prezentāciju par dažādiem pasākumiem draudzē, muzikālo priekšnesumu laikā bērni iepazīnās ar dažādu mūzikas instrumentu skaņējumu.

Pasākuma novērtējumu deva ciemiņi, īpaši bērnu, sirsnīgais „paldies” atvadoties. Nākamo tikšanos ar jauniem draugiem gaidām koncertā „Pateicības dziesmas Dievam” novembrī.

Daina Sroģe Tukuma draudzē

Ticības FESTIVĀLS

Ieva Jākobsone,
draudze Korinta

Oktobra beigās draudzē Korinta notika labdarības pasākums, kura laikā bija gan koncerts, gan labdarības izsole. Visi pasākuma laikā savāktie ziedojumi nonāca Cistiskās fibrozes biedrības rīcībā.

Cilvēki ir dzimuši viens otram. Cilvēciski dzīvot ir darīt labu. Mums, veselajiem, ir pienākums palīdzēt tiem, kas vēlas būt veseli. Atbalsts un cerība ir tas, ko varam dot. Tā cerība, ko paši esam saņēmuši no Jēzus Kristus.

Tāpēc oktobra beigās draudzē Korinta notika labdarības pasākums, kura laikā bija gan koncerts, gan labdarības izsole. Visi pasākuma laikā savāktie ziedojumi – EUR 580 – nonāca Cistiskās fibrozes biedrības rīcībā. Paldies slavēšanas grupām, paldies katram, kas piedalījās un atbalstīja cistiskās fibrozes pacientus!

Cistiskā fibroze ir bieži sastopama, iedzimta, ģenētiska slimība. Slimības simptomi izpaužas ļoti atšķirīgi un var būt dažādas smaguma pakāpes. Cistiskā fibroze var skart dažādus ķermeņa orgānus, galvenokārt plaušas, zarnas, aknas un aizkuņģa dziedzeri. Mūsdienās cistisko fibrozi vēl pilnībā izārstēt nav iespējams, bet, pareizi lietojot nepieciešamos medikamentus un ievērojot ārstēšanās taktiku, iespējams ievē-

rojami uzlabot pacienta dzīves kvalitāti un paildzināt dzīves ilgumu. Cistiskās fibrozes ārstēšana ir balstīta uz vieniem un tiem pašiem principiem, bet tomēr situācija Latvijā ir diezgan sarežģīta. Visiem pacientiem netiek nodrošināti nepieciešamie medikamenti. Nav izstrādāta vienota valsts programma cistiskās fibrozes slimnieku ārstēšanā un aprūpē. Trūkst cistiskās fibrozes centra.

Regulāri nepieciešams iegādāties jaunus un modernus inhalatorus un citas palīgierīces. Lietojot nepieciešamos medikamentus un izvēloties pareizu ārstēšanās taktiku, pacientam iespējams dzīvot pilnvērtīgi un kvalitatīvi. Vidējais dzīves ilgums pasaulē ar katru gadu palielinās, un šobrīd pacientu dzīvildze sasniedz pat vairāk nekā 30 gadus.

Savu atbalstu palīdzībā slimajiem ar cistisko fibrozi var nest katrs. Ar lūgšanām, labiem vārdiem, ar labiem darbiem un arī ziedojumiem. Arī informācijas izplatīšana par šo slimību ir labs darbs, kas sabiedrībai var palīdzēt vairāk uzzināt par cistisko fibrozi un palīdzēt izprast šo pacientu problēmas un vajadzības.

Cistiskās fibrozes pacientiem nepieciešams atbalsts un finanses vienmēr. Arī tu vari palīdzēt! Cistiskās fibrozes biedrības ziedojumu konts – A/S SEB banka, LV91UNLA0050019696130, reģ. nr. 40008195462

Raksts tapis izmantojot Cistiskās fibrozes biedrības interneta lapas informāciju – <http://cistiskafibroze.lv>

NENOGURDINĀMAIS

(1932.16.02.-2014.11.10.)

Kad mūsu mazo zemīti vēl rotāja pēdējais rudens krāšņums, pēc ilgas un grūtas slimības no dzīves šķīrās ilggadējais Septītās dienas adventistu draudzes loceklis Latvijā Ilgars Liepiņš.

Šinī pasaulē viņš ienāca pirms 82 gadiem, Teodora un Almas Liepiņu ģimenē kā pirmdzimtais dēls un bija ļoti mīlēts un aprūpēts. Tomēr turpat pēc diviem gadiem Ilgaram vecāku mīlestībā bija jādalās ar brāli Justu un vēlāk arī ar māsām Vitu un Maiņu. Savu pirmo dzīves izziņu, iespaidus un iemaņas mazais zēns ieguva tēva Pierīgas saimniecībā, vērojot pieaugušo darbošanos, rotaļājoties smaržīgajā siena pļavā vai tupot uz kāda piekrauta v ezuma. Viņa vecāki bija strādīgi, dzīves priecīgi, bet arī viesmīlīgi, tāpēc tiem netrūka draugu, kas brīvdienās un svētkos ciemojās „Bajāros”. Bērniem šie ciemiņi bija kā logs uz citu, vēl nezināmu pasauli, kas ienesa pārmaiņas un prieku.

Skolas gaitas Ilgaram aizsākās vēl brīvvalsts pēdējā gadā, bet, sākoties karam,

mācības ne vienmēr bija regulāras un vienā vietā, jo skolas telpas bija jāatbrīvo ievainotiem karavīriem. Tomēr karš beidzās, pamatskola tika pabeigta, atkal bija miers, un dzīve sāka ieiet citās slīdēs. Ilgars vairs nebija mazais puika, bet turpat vai jauneklis, kas cērīgi raudzījās pāri tēva sētai, pāri krāsmatām un drupām.

Ilgars labi dziedāja, viņam patika mūzika, bija aizrāvis ar modē nākušo dzezu un tāpēc centās apgūt trompetes spēli, lai varētu muzicēt jauniešu ballītēs. Bet tā kā dancošana parasti noslēdzās ar kārtīgu izplūkšanos, tad papildus vēl bija jāapgūst tāds cīņas veids kā bokss. Tas bija smags laiks, sevišķi mammai.

Satīkšanās ar Dievu

Bet tad Kāds kārtoja apstākļus tā, ka tie ienesa milzīgas pārmaiņas visā Lie-

piņu ģimenē un arī pavērsienu Ilgara dzīvē. Kāda vienkārša vīra iegriešanās „Bajāros”, lai nopirktu pienu, atvēra logu uz Debesīm. Visa ģimene saņēma atbildes uz mūžseniem jautājumiem, kas vairāk vai mazāk nodarbina visus: kāpēc un kā šajā pasaulē ir ienācis ļaunums? Viņi uzzināja ticības un kristietības patieso būtību, tas ir, kā atgūt pazaudēto. Sāka aptvert, ka šī dzīve ir otra elpa, vienreizēja izdevība saskaņoties ar Dieva sākotnējo nodomu. Tas viss izsauca pārkārtošanos uzskatos, domāšanā un dzīves veidā. 1948. gada 2. jūlijs bija diena, kad Ilgars ar vēl pieciem citiem jauniešiem slēdza derību ar Dievu kristībā un pievienojās Rīgas 7. draudzei. Turpmāk jaunais cilvēks savu lirisko tenoru izlietoja, lai godinātu Dievu, pateiktos Jēzum par pienesto upuri un izteiktu prieku,

ka Viņš atgriezīsies, lai atdotu izglābtajiem zemi, kur taisnība māj. Jaunajam cīnītājam Jēzus dēļ nebija grūti pārdzīvot, ka sabatu dēļ viņu izslēdza no Daiļamatniecības (tagad Lietišķās mākslas) vidusskolas. Un tīri apmierināts sava zīmēšanas talanta „izkopšanu” viņš turpināja, maisot krāsas ar līmi, lai ienestu jaukas pārvērtības cilvēku dzīvokļos.

Nebrīvē

Un tad pašos skaistākajos gados, kad sasniegti turpat divdesmit, jaunajam Dieva bērnam pienāk iesaukums PSRS Bruņotajos spēkos. Tas ir smags pārdzīvojums visai ģimenei, draudzei un arī pašam. Dienesta ilgums Jūras kājniekos toreiz bija četri gadi, tomēr uzticība Dievam šo laiku ļoti saīsināja. Kā tas notika? Ilgars savas ticības pārliecības

sārtiem, apaļiem vaigiem. Tā ir īpaši silta un saulaina diena. Vecajām tēva mājām jau bija piebūvētas divas istabas, un tagad bija pašam savs stūrtis, kur ievest jauno sievu. Viņu ģimenē piedzimst dēls Aimars un meita Junita. Viņš kā tēvs saprot cilvēka darba un Dieva svētību lielo nozīmi dzīves labklājībā. Tāpēc arī bērnus audzina pie darba, bet, būdams gudrs tēvs, sarūpētiem arī jaukas pārmaiņas, izklaides, ekskursijas un iespējas sevi attīstīt un pilnveidot.

Bērniem augot, tēva mājās paliek par šauru, un viņā mītošais celtnieka gars meklē iespējas, kā tikt pašam pie savas mājas. Tomēr līdztekus personīgām vēlmēm, Ilgars redz arī draudzes vajadzības un vēlas būt tur, kur būtu visvairāk noderīgs, tāpēc 1979. gadā izvēlas pievienoties Slokas draudzei.

draudzes vajadzības un uzņemas būt tur par brīvprātīgo kalpotāju. Arī tur mēģina risināt draudzes telpu jautājumu, bet ne tik veiksmīgi. Un tas jau ir laiks, kad savu klātbūtni ir pieteikusi nedziedināmā slimība.

Mūža nogalē

Visgrūtāk viņš pārdzīvoja savu spēku izsīkumu un nevarēšanu, tāpēc abi ar Viju 2012. gadā pārgāja uz Ogres draudzi. Viņš līdz pēdējam bija cilvēks, kas domāja kā palīdzēt. Laikam tāpēc Ilgarā kā neaizstājama svētība vienmēr uzticīgi līdzās bija sieva Vija. Viņas pacietību, pienākuma apziņu, enerģiju, nenogurstošās rūpes un mīlestību neizmainīja vīra ilgā un grūtā slimība, bet vēl vairāk izcēla.

2014. gada 11. oktobrī noslēdzās viens oriģināls, neatkārtojams, viena vienīgā

Viņš kā tēvs saprot cilvēka darba un Dieva svētību lielo nozīmi dzīves labklājībā. Tāpēc arī bērnus audzina pie darba, bet, būdams gudrs tēvs, sarūpētiem arī jaukas pārmaiņas, izklaides, ekskursijas un iespējas sevi attīstīt un pilnveidot.

un valstī pastāvošās reliģiskās brīvības vārdā lūdza brīvus sabatus. Pusgadu armijas daļas priekšnieki centās viņu pāraudzināt ar visdažādākajām metodēm, vispirms morāliski iespaidojot, vēlāk arī izmantoja pazemošanu un fizisku piespiešanu. Veltīgi nopūlējušies, tie nodeva Ilgaru Kara tribunālam, kas piesprieda piecus ieslodzījuma gadus ar ierobežojumiem vēstuļu rakstīšanā un paciņu saņemšanā.

Arī dzīve darba nometnē sakumā nav bez grūtībām, līdz brigadieris iesaka iziet darbā ar visiem kopā arī sestdienās, un tālāk lai rīkojas pēc savas sirdsapziņas. Šeit, nometnē, pienāk 1953. gads, kas ieiet vēsturē kā J.V.Staļina nāves gads. Par godu šim notikumam tiek izdota amnestija. Atbrīvošana skar arī tos Kriminālkodeksa pantus, par kuru pārkāpšanu sodīts ir Ilgars Liepiņš, un viņš saka sveikas nebrīvei, ziemeļiem, Murmanskas apgabalam un atgriežas mājās.

Ģimene

Vēl aizgājēja dzīvē nozīmīgs ir 1962. gads, kad 7. oktobrī viņš salaulājas ar Viju Mazzālīti, jaunu, skaistu meiteni ar tumšiem matiem, brūnām acīm un

Bet pēc dažiem gadiem vecākie brāļi darbīgo un aktīvo Liepiņu uzaicina uzņemties draudzes gana pienākumus Vitebskā.

Kalpojot draudzei

Darbības laiks Baltkrievijā ir apmēram divi – trīs gadi, jo bērni bija par lieliem, lai tā vienkārši paņemtu līdzi, bet par maziem, lai atstātu vienus Latvijā. Tomēr Ilgars kaut ko paliekošu aiz sevis atstāj arī šeit. Vitebskas draudzē kādai vecai mātai ir māja pašā Daugavas krastā, viņa ir latviete un tāpēc savu īpašumu noraksta tautietim, kas savukārt pēc māsas nāves to atdod draudzei, tā atrisinot sasāpējušo telpu jautājumu.

Atmodas laiks ir laiks, kad draudzes cenšas tikt pie savām telpām. Par to domā arī Slokas draudze, un Ilgars atkal ir savā elementā. Viņam galvenais ir process, ne tik daudz rezultāts. Ne tikai celtniecībā, bet arī mājas apzaļumošanā, dārza izveidē, puķkopībā un visos citos zemes darbos tā radošais gars atrod milzīgas iespējas sevi izteikt. Tomēr viņam atliek laiks arī dziesmai un gleznošanai. Pārceļoties uz dzīvi Ķeguma novadā, viņš redz Aizkraukles

uz pasaules šāda cilvēka mūžs. 17. oktobrī viņu guldīja zemes klēpī blakus tēvam un mātei Mārupes kapos. Pēdējā gaitā Nenogurdināmo Ilgaru Liepiņu pavadīja sieva, dēls, meita, mazbērni, brālis ar ģimeni, māsas ar ģimenēm, radi, bērnības rotaļu biedrenes un liels draudzes brāļu un māsu pulks. Celtniekam un dārzniekam uz kapa sagula ziedu kalns.

Piederīgo vārdā izsaku lielu, lielu pateicību visiem, kas palīdzēja sagatavot atvadu brīžus, un par neviltoto cieņu un mīlestību, ko jūs visi parādījāt aizgājējam. Par tikšanās prieku, kas pārliecinoši izskanēja jūsu vārdos un atņēma atvadu brīžiem tik raksturīgo smeldzi. Lai Dievs jūs svētī!

Mēs nolikām Ilgaru Liepiņu nelieglā atdusā zemes klēpī, ticot, ka Dievs taisnīgi izvērtēs viņa ticību un darbīgo dzīvi. Un es dzirdēju no debesīm man sakām: „Svētīgi ir tie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.” Atkl. 14:13.

Maina Roderte
Rīgas 7. draudzē

ADVENTISTU DRAUDZE UN BĪBELES MĀCĪBA PAR PILNĪBU

Aivars Ozoliņš
filosofijas doktors,
mācītājs

Šis raksts balstīts uz Dr. Jan Barna pētījumiem, sagatavots ar autora laipnu atļauju. Šajā tīmekļa vietnē varat atrast Dr. Barna lekciju video ierakstus:

http://www.secmmedia.org/?page_id=1284.

Dr. Jan Barna ir pasniedzējs Ņūboldas koledžā. Viņš specializējies sistematiskajā un Bībeles teoloģijā, kā arī Adventistu un vēsturiskajā teoloģijā. Viņš ir Transeiropas divīzijas Bībeles izpētas komitejas loceklis (TED Biblical Research Committee), kā arī Ģenerālkonferences Ordinācijas teoloģijas pētījumu komitejas loceklis (Theology of Ordination Study Committee).

Katra reliģiska kustība pastāvīgi aug un attīstās, un Septītās dienas adventistu baznīca nav izņēmums. Savos iesākumos mēs kā dziļi Bībelē iesakņota kustība vairījāmies no oficiāliem doktrinālajiem formulējumiem, lai tikai mūsu teoloģiskās nostādnes neieņemtu Bībeles vietu. Tomēr, laikam paejot un draudzei augot, un kļūstot par pasaulplašu organizāciju, bija nepieciešams vienotības dēļ noformulēt mūsu oficiālo doktrinālo nostāju, kas arī tika darīts Ģenerālkonferences līmenī. Un tā šodien mums ir 28

oficiāli ticības pamatpunkti, kas ir ļoti labi un nepieciešami. Lai gan baznīcas “oficiālā” teoloģija ir diezgan konkrēti un skaidri noformulēta, tomēr draudzēs līdzās pastāv ļoti daudzas un diezgan atšķirīgas teoloģiskas izpratnes un novirzieni, kurus savā ziņā varētu dēvēt par “folk-teoloģiju” – un kas ne vienmēr saskan ar baznīcas oficiālo doktrīnu.

Viens no doktrinālajiem punktiem, kurā redzama šī interesantā “folk-teoloģijas” parādība, ir mācība par pilnības sasniegšanu. Draudzēs pastāvējuši dažādi mācību novirzieni šajā jautājumā, kas ne vienmēr saskan ar baznīcas oficiālajām doktrīnām. Bet šīs mācības parasti nerodas vakuumā, katram doktrinālam virzienam ir savas vēsturiskās saknes. Šī raksta mērķis ir izgaismot vairākas vēsturiskas realitātes, kas laika gaitā ir ietekmējušas adventistu teoloģiju, kā arī analizēt, ko par šo tēmu māca pati Bībele. Un lai gan oficiālajā baznīcas teoloģijā šo vēsturisko ietekmju sekas šodien nav daudz jūtamas, tomēr dažādajās “folk-teoloģijās” šīs ietekmes ir bieži atradušas auglīgu augsni.

Šeit, izmantojot Dr. Jan Barna pētījumus, pievērsīsimies vispirms pilnības mācības vēsturiskajām saknēm adventismā, un pēc tam palūkosimies, ko Bībele māca par šo tematu.

Pilnības sasniegšanas teoloģijas vēsturiskās saknes adventismā

Pilnības mācībai Adventistu baznīcā ir trīs galvenie vēsturiskie avoti: (1) Vesleja ietekme, (2) Kesvikas svētuma kustība un (3) M. L. Andreasena “pilnīgās pēdējās paaudzes” teoloģija.

1. Džona Vesleja ietekme

Džona Vesleja ietekme adventismā ienāca galvenokārt caur Eleni Vaitu, kas pirms pievienošanās Millera kustībai piederēja Metodistu baznīcai. Vesleja izpratnē pilnība nozīmē to, ka cilvēkam tiek dota vara pār viņa iekšējo grēcīgumu, sirds tiek šķīstīta un mīlestība kļūst par dominējošo motivāciju dzīvē un nosaka rīcību. Kad kristietis sasniedz pilnību, tad sliktais ir uzvarēts un mīlestība ir pilnībā pārņēmusi cilvēka sirdi. Tādā veidā Vesleja izpratnē kristīgā pilnība nozīmē iekšējo šķīstību, motīvu nevainību, mīlestību pret Dievu un pilnīgu atbrīvotību no patmīlības. Tomēr Vesleja izpratnē pilnīgs kristietis vēl arvien ir kļūdains savos spriedumos un rīcībā. Tādējādi absolūta pilnība šajā dzīvē nemaz neeksistē. Bez tam pilnība netiek sasniegta ar personīgām pūlēm jeb morāli labu rīcību. Tāpat kā taisnošana, pilnība tiek iegūta ticībā un ir Dieva dāvana.

Viens no doktrinālajiem punktiem, kurā redzama šī interesantā “folk-teoloģijas” parādība, ir mācība par pilnības sasniegšanu. Draudzēs pastāvējuši dažādi mācību novirzieni šajā jautājumā, kas ne vienmēr saskan ar baznīcas oficiālajām doktrīnām.

Vesleja izpratnē par pilnību varam saskatīt trīs noteiktas iezīmes: (1) Pilnība ir Dieva mīlestība, kas pārvalda cilvēka sirdi un dzīvi. (2) Cilvēka pilnība nav absolūta. Pilnīgie nekad nav tik pilnīgi, ka tiem vairs nebūtu izaugsmes iespējas. Un pilnīgie nekad nav tik pilnīgi, ka tiem nedraudētu briesmas krist no pilnības stāvokļa. Vesleja teoloģija par pilnību ir cieši saistīta ar viņa izpratni par grēku, ko viņš apraksta relatīvā un absolūtā nozīmē. Relatīvā ziņā grēks ir apzināta atšķiršanās no Dieva, un šajā ziņā cilvēks var būt pilnīgs, dzīvojot nepārtrauktās mīlestības attiecībās ar Dievu. Bet absolūtā nozīmē grēks ir Dieva likuma pārkāpšana, un neviens cilvēks nespēj būt pilnīgs attiecībā uz dzīvi absolūtā paklausībā Dieva likumam. (3) Pilnība nozīmē ne tikai grēka apspiešanu, bet gan tā pilnīgu izdeldēšanu no cilvēka dvēseles. Grēkam jātiek izdeldētam pirms cilvēka dvēsele satiekas ar savu Radītāju tiesā. Un tā kā cilvēks satiekas ar savu Radītāju nāves brīdī, kad dvēsele atstāj miesu, tad cilvēkam nāves brīdī jābūt brīvam no grēka vismaz dvēselē, ja ne rīcībā.

Tādējādi Vesleja izpratnē par pilnību un tās nepieciešamību ir cieši saistīta ar viņa eshatoloģiju (eshatoloģija – priekšstats par “pašu beidzamo” – atsevišķa cilvēka un pasaules galējo likteni – red.piez.), kā arī ar viņa izpratni par cilvēka duālo dabu, sastāvošu no dvēseles un miesas. Nāves brīdī miesa nomirst, bet nemirstīgā dvēsele turpina dzīvot un tai jāstājas Dieva tiesas priekšā, un tādēļ jābūt pilnīgai. Pilnība ir absolūti nepieciešama dvēseles pestīšanai.

Jājautā, vai šāda nostādne atrod pamatojumu Bībelē? Kas no-

tieks ar šādu pilnības doktrīnu, ja to pārvērtējam, saskaņojot ar Bībelē pamatotu doktrīnu par cilvēka dabu un eshatoloģiju?

2. Kesvikas Svētuma Kustība

Otrs ievērojams, bet mazāk pazīstams pilnības mācības avots jeb kustība adventismā neietekmēja tik daudz draudzes celmlaužus, kā tās otro paaudzi. Viens no ievērojamākajiem šīs kustības proponentiem bija A. T. Džounss. Pēc 1888. gada ģenerālkonferences Mineapolisā, kurā Džounss kopā ar E. T. Vagoneru guva ievērību, aizstāvēt taisnošanu ticībā, viņš kļuva par “Review and Herald” redaktoru.

19. gadsimta deviņdesmitajos gados Džounsam radās interese par harizmātisko kustību un svētuma teoloģiju, un viņš sāka bieži publicēt baznīcas žurnālā rakstus par šīm tēmām. Šajā laikā svētuma un harizmātiskās kustības bija guvušas lielu ievērību Amerikas evaņģēlisko baznīcu vidū, un Adventistu baznīca nebija izņēmums. Jāpiezīmē, ka Džounsa pilnības un harizmātiskā mācība radikāli atšķīrās no viņa 1888. gada vēsts. Toreiz viņa teoloģija balstījās uz tradicionālo reformācijas teoloģiju, bet tagad viņš bija nostājies uz pavisam citas platformas, Kesvikas svētuma kustību. 1888. gadā Džouns bija mācījis, ka Kristus taisnību cilvēkam nav iespējams sasniegt caur paklausību Dieva baušļiem un, ka

mūsu paklausība ir kā netīras drēbes, un taisnību varam iegūt vienīgi ticībā Jēzum. Bet tagad viņš bija pārliecināts, ka, lai gan paši nespējam sasniegt Kristus taisnību ar savu paklausību, tomēr Dievs to spēj, piepildot mūs ar savu Garu. Dievs apspiež mūsos grēku līdz tādām līmenim, ka tas zaudē savu varu, un tādā veidā mēs spējam sasniegt pilnīgu paklausību un caur to iegūstam Kristus taisnību.

Šī teorija balstās uz Džounsa izpratni par Kristus dabu. Viņš apgalvoja, ka Jēzus bija tieši tāds, kā mēs, ar grēcīgu dabu, tomēr savas ticības dēļ viņš bija Svētā Gara piepildīts un tādēļ spēja gūt uzvaru. Arī mēs varam tikt ticībā piepildīti ar Dieva Garu un būt pilnīgi uzvarētāji. Vienīgais nosacījums ir ticība šim spēkam un gatavība transformācijai, caur ko saņemam Kristus taisnību. Šādu izpratni Džounss bija aizguvis no Kesvikas kustības.

Kesvika ir neliela apdzīvota vieta Anglijas ziemeļrietumos, kur 1875. gadā tika organizēta pirmā Kesvikas konvencija (sanāksme), kas saucās “Praktiskā svētuma sekmēšanas konvencija”. Lai gan šīs sanāksmes nosaukums atspoguļoja populāro Vesleja viedokli par svētumu, kustības teoloģija radikāli atšķīrās no Vesleja nostādnēm. Šīs kustības sekotāji izplatīja no septiņiem soļiem sastāvošu programmu, caur kuru ticīgais varēja sasniegt pilnīgu uzvaru pār grēku. Lai kristietis atbrīvotos no grēka, tam ir jātieks svētotam. Šis process noved līdz pilnīgai un paliekošai svētošanai jeb pilnībai. Ticīgais ir tagad pārveidojis pilnīgā Jēzus līdzībā, un tāpēc tajā vairs nav grēka, ne arī tieksmes grēkot.

Kesvikas kustības centrālā doktrīna bija ticīgā piepildīšana

ar Svēto Garu. Šis process tika aprakstīts diezgan savādā veidā, salīdzinot to ar ļauniem gariem, kas pārņem cilvēka prātu un sirdi tik ļoti, ka viņa paša personība un griba tiek pazaudēta. Šāda izpratne radikāli atšķīrās no Vesleja uzsvāra uz praktisko svētošanos. Arī Elenas Vaitas izpratne radikāli atšķīrās no šādas doktrīnas. Un atkal rodas jautājums – vai šādas nostādnēs atrod atbalstu Bībelē?

M. L. Andreasena “pilnīgās pēdējās paaudzes” teoloģijas ietekme

Bez augšminētajiem diviem, radikāli pretējiem pilnības doktrīnas avotiem Adventistu baznīcas vēsturē bija vēl viens, pilnīgi atšķirīgs šādas mācības avots, kura ietekme vistiešākajā veidā ir jūtama vēl šodien. M.L.Andreasens bija dāņu izcelsmes adventistu autors un teologs, kas aktīvi darbojās 20. gadsimta pirmajā pusē. 1937. gadā viņš publicēja grāmatu “Svētnīcas kalpošana”, kurā ir atrodama nodaļa, kas detalizēti izklāsta “pilnīgās pēdējās paaudzes” teoloģiju. Andreasena pilnības doktrīnas versija virzās daudz tālāk par Vesleja un Kesvikas nostādnēm un atsaucas uz dažādiem Elenas Vaitas izteicieniem.

būs attaisnots un sātans cietīs sakāvi.

Andreasena pilnības mācībā neietilpst Svētā Gara harizmātiska darbība, kuras rezultātā ticīgais tiek darīts spējīgs pilnībā pildīt Dieva likumu kā Kesvikas svētuma kustībā. Tāpat viņa izpratne radikāli atšķiras no Vesleja pilnības teorijas, kas nesaistījās ar baušļu ievērošanu, bet gan ar iekšēju dvēseles pilnību, kā rezultātā ticīgajam izveidojas pilnīgas attiecības ar Dievu.

Vai Andreasena pilnības versija ir tuvāka Bībeles mācībai nekā abas iepriekšējās? Vai viņa grēka definīcija ir bībeliska? Vai viņa uzskats par Dieva atkarību no cilvēkiem uzvarā pār sātanu ir bībelisks? Ko tad pati Bībele runā par pilnību? Kādu vietu pestīšanas darbā Bībele ierāda pilnībai?

Pilnīguma Izpratne Bībelē

Ēbreju vārds, kas angļu (*King James Version*) Bībelē visbiežāk ir tulkots ar vārdu “perfect”, ir “TOM” jeb no tā atvasināti vārdi kā “TAMIJM”. Latviešu Bībelē šis vārds ir bieži tulkots ar “taisns” jeb “pilnīgs”. Šim ebreju vārdam ir vairāki pielietojumi, kas pamatos norāda uz “kaut ko, kas nav ideāli perfekts”. Tā, piemēram, Bībele sauc Noa (1.Mo-

Visa Jaunās Derības pestīšanas teoloģija balstās uz “jau tagad, bet vēl nē” principu. Un ja caur šādu uztveres prizmu raugāties uz Jaunās Derības tekstiem, kas runā par pestīšanu, tad atklājas apbrīnojama skaidrība.

Andreasena teoloģija balstās uz pieņēmumu, ka salīdzināšanas darbs, ko Kristus paveica pie krusta, nebija pietiekošs, lai pilnībā attaisnotu Dieva raksturu un rīcību. Viņa nāve pie krusta sagatavoja ceļu ticīgo pēdējai paaudzei, lai tā, dzīvojot pilnīgā paklausībā Dieva baušļiem, visā pilnībā attaisnotu Dieva raksturu. Kristus parādīja ceļu, kā pēdējai paaudzei pabeigt “salīdzināšanas darbu” – attaisnot Dieva raksturu. Lai pamatotu savus argumentus, Andreasons galvenokārt atsaucās uz vietām grāmatā “Lielā cīņa,” it īpaši 39. nodaļu, kur aprakstīts noslēguma laiks un kā Dieva ļaudīm ir jādzīvo bez Vidutāja, kas nozīmē, ka tiem jābūt bezgrēcīgiem. Andreasons turklāt balstījās arī uz “Agrīnajiem rakstiem” (jautājumos par lielās cīņas kontekstu), kā arī kādu konkrētu citātu no grāmatas “Kristus līdžības” 69. lappuses, kur E. Vaita runā par to, ka Kristus gaida, kamēr draudzē tiks pilnīgi atveidots Viņa raksturs, un ka tikai tad pienāks Viņa otrā atnākšana.

Andreasona teoloģija saistās arī ar viņa grēka definīciju, kas ir cilvēka sliktie darbi vai ieradumi, kurus ir iespējams pamazām vienu pēc otra pārvarēt. Viņš bija arī aizguvis no Džounsas uzskatus par Kristus grēcīgo dabu. Pilnība ir pakāpeniskas svētošanas rezultāts, kuras procesā no ticīgā dzīves tiek pamazām izskausta katra grēcīga rīcība, kā arī visas grēcīgās tieksmes. Šādu stāvokli sasniedzis ticīgais spēj pastāvēt Dieva priekšā bez Kristus vidutāja darba un tādā veidā nodemonstrē visam Universam, ko spēj paveikt Dieva evaņģēlijs. Šāda pilnīga pēdējā paaudze, pamatojoties uz savu pilnīgo paklausību Dieva likumam, attaisnos Dieva raksturu un ar to noslēgs lielo cīņu. Pēdējā paaudze, kas perfekti ievēro Dieva likumu, beidzot atspēkos sātana apsūdzību, ka Dieva likumu nav iespējams izpildīt, un tādā veidā Dievs

zus 6:9), Ābramu (1.Mozus 17:1) un Ījabu (Ījaba 1:1,8) par taisniem, un 5. Mozus 18:13 Dievs aicina Izraēlu būt bezvainīgiem (visur tas pats ebreju vārds), lai gan skaidri zināms, ka šiem cilvēkiem un tautai piemita lielas vainas un trūkumi. Ebreju valodas vārdnīcas norāda, ka šī vārda nozīme vairāk attiecas uz “prāta integritāti” vai “nevainīgumu” jeb “prāta vienkāršību” pretstatījumā “prāta ļauniem nodomiem.”

Jaunajā Derībā atbilstošais Grieķu vārds ir “TELEIOS”, kas ir atvasināts no saknes “TELOS” ar nozīmi “mērķis”, “uzdevums”, “nolūks”. Lieta var būt “teleios”, ja piepildās tās mērķi jeb nolūki. Runājot par cilvēkiem, tie ir “taisni” jeb “perfekti”, ja tie piepilda Dieva nolūku un mērķi viņu dzīvei. Ievērosim, ka vārdam “teleios” nepiemīt “bezgrēcīguma” nozīme, kas ir pavisam cits koncepts.

Evaņģēlijos pilnība (*teleios*) ir minēta tikai divās vietās. Viena no tām ir atrodama Mateja ev. 5:48 – “Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” Ja pētām šo tekstu savā kontekstā, tad ir gluži skaidrs, par ko šeit Jēzus runā – par mīlestību un ka mums jābūt savi ienaidnieki, lai mēs varētu būt sava Tēva bērni (43.-47.p.)

Otra vieta ir Mateja ev. 19:16-21 pazīstamajā vēstījumā par bagāto jaunekli. Jēzus pie labajiem darbiem, kurus no mums prasa baušļi, pievienoja klāt vēl vienu papildus prasību, aicinājumu uz mīlestības pamudinātu rīcību. “Ja tu gribi būt pilnīgs (*teleios*), tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem...” (21. p.) Redzams, ka arī šis teksts, tāpat kā Mateja 5:48, runā par mīlestību, un tādejādi pilnība neattiecas uz nekļūdīgumu vai bezgrēcīgumu, bet gan uz kalpošanu mīlestībā. Un tāpat kā Dievs mīl visu pasauli, gan labos, gan arī ļaunos, arī mēs tiekam aicināti uz šādu mīlestību.

„Jau tagad, bet vēl nē”

Jaunajā Derībā ir novērojams kāds ļoti svarīgs princips, no kura vadās visi tās sarakstītāji. Kad sengaidītais Mesija, Jēzus Kristus, bija atnācis uz šo zemi, Viņš atnesa apsolīto pestīšanu un no tās izrietošo apsolījumu piepildījumu. Tomēr ne viss solītais tika piepildīts Jēzus pirmās atnākšanas laikā – radība vēl netika atjaunota, Dieva valstība vēl visā pilnībā nebija atnākusi utt. Jaunās Derības sarakstītāji norāda uz daudziem pestīšanas apsolījumiem, kas piepildījās ar Jēzus pirmo atnākšanu, bet tajā pašā laikā tie atgādināja, ka ticīgajiem bija jāgaida uz daudzu citu apsolījumu piepildījumu līdz Kristus otrajai atnākšanai. Šo principu teologi sauca par pestīšanas “jau tagad, bet vēl nē” principu.

Šis ir viens no Jaunās Derības pamatprincipiem. Bez tā nav iespējams saprast Pāvila teoloģiju par taisnošanu, svētošanu, pilnību un pagodināšanu. Daži no pestīšanas elementiem pieder pie “jau tagad” daļas, un tādēļ ticīgie tiek aicināti tos praktizēt jau tagad, kamēr citi pestīšanas elementi pieder pie pestīšanas “vēl nē” daļas un tāpēc tiks piepildīti vienīgi Kristus otrās atnākšanas laikā.

Daži no “jau tagad” elementiem, kuri skaidri minēti Jaunajā Derībā ir: grēku atzīšana, atgriešanās, piedošana, sirds apgraizīšana (Rom. 2), ticība, kristība, sadraudzība, maizes laušana, salīdzināšana, svētošana (par ko Pāvils bieži runā kā kristieša piedzīvojumu tagadnē un kas nāk kopā ar lūgšanu, gavēšanu, Bībeles pētīšanu, paklausību, sabata turēšanu, rūpēšanos par trūcīgajiem utt.) staigāšana Garā (Rom. 8) un dzīvošana Kristū Jēzū (Rom. 6). Mesijas sekotāji tiek aicināti piedzīvot visus šos pestīšanas elementus jau tagad, un visi šie elementi apliecina to, ka Mesija ir atnācis un viņu pestīšana ir nodrošināta, un pie Kristus otrās atnākšanas viņi saņems arī tos pestīšanas elementus, kas šobrīd vēl nav pieejami.

Jaunā Derība ir ļoti skaidra arī attiecībā uz “vēl nē” elemen-

tiem, lasītājam tikai jāpievērš uzmanību tam, kā teikumos laiks mainās no tagadnes uz nākotni, kā tas, piemēram, redzams Romiešu 8. nodaļā, sākot ar 18. pantu. Daži no šiem “vēl nē” elementiem ir: pilnīga radības atjaunošana, zemes atbrīvošana no lāsta, pagodināšana (Rom 8), augšāmcelšanās jauna miesa (1Kor.15), tiesa, taisnības kronis, galējā uzvara pār grēku un nāvi (Atkl. grāmata).

Visa Jaunās Derības pestīšanas teoloģija balstās uz “jau tagad, bet vēl nē” principu. Un ja caur šādu uztveres prizmu raugāmies uz Jaunās Derības tekstiem, kas runā par pestīšanu, tad atklājas apbrīnojama skaidrība. Piemēram, Pāvilam runājot par pilnību Fil 3:12-16, skaidri redzams šis “jau tagad, bet vēl nē” principa pielietojums. “Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to saņemtu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus... Visi, kas esam pilnīgi, turēsim tādas domas, un, ja mums kādā lietā ir citas domas, tad arī to Dievs jums atklās...” Ievērosim, ka viņš sauca sevi un citus kristiešus par pilnīgiem (*teleioi*) (15 p.), bet tajā pašā laikā arī apgalvo, ka nav vēl pilnību (*tetele-moiai*) sasniedzis (12 p.)

Šodien mēs varam piedzīvot vienu pilnības (*teleios*) aspektu – mūsu attieksmi pret Kristu, mūsu sirds, prāta un mīlestības orientāciju uz Viņu. Tajā pašā laikā ir arī “vēl nē” pilnības aspekti, kas piepildīsies tikai Kristus otrās atnākšanas laikā (20.-21.p.)

Jā, pilnība ir daļa no mūsu pašreizējā pestīšanas piedzīvojuma, tādēļ Pāvils to piemin un Jēzus aicina mūs uz to. Bet pilnība vēl lielākā un pilnīgākā mērā pieder mūsu nākotnes pestīšanas piedzīvojumam Jēzus otrās atnākšanas laikā. “Redzi, es jums saku noslēpumu: ..mēs visi tiksim pārvērsti, piepeši acumirklī, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti.” (1.Kor. 15:51-52)

Andris Pešelis

Mācība par pilnību ir viens no tā sauktajiem „karstajiem kartupeļiem” doktrinārajās debatēs starp adventistu teologiem. Ierindas draudzes locekļiem ne vienmēr ir iespējams izsekot līdzī, ko teologi īsti pēta un vēlas at-

rast. Ar racionālu skatījumu ierindas loceklim ir tikai viens jautājums – kurš ir pareizais viedoklis? Atbildi var sniegt vienīgi Svētie Raksti. Taču, kā redzam, no Rakstiem sev iedvesmu ir smēlušies gan Veslejs, gan kesvikieši, gan Andreassens un daudzi citi. Pat izlasot jebkuru Bībeles rakstu vietu, atskanēs dažādi viedokļi, bet jautājumā par pilnību vēl vairāk. Arī šajā rakstā ir viens no viedokļiem, kuru var apstrīdēt ar citu viedokli. Pat adventistu vidē pašsaprotamais jautājums par sabatu nemaz nav tik pašsaprotams citu baznīcu vidū, kur ievēro citu dienu.

Šķiet, ka šajā situācijā pareizi rīkoties būtu šādi – lasot Rakstus, ņemt vērā kontekstu un virzienu. Taču kontekstu un virzienu nav iespējams pareizi uztvert, ja tu pats no visas sirds neesi nodevies Rakstu Autoram, kurš sniedz galveno virziņu – Svēto Garu. Ja vien ticam mācībai par praviešu garu, tad ir vērts ieskatīties arī E. Vaitas grāmatās, jo par pareizo virzienu viņa raksta daudz. Mīlēt Dievu un savu tuvāko, mī-

Viktors Geide

lēt patiesību un ienīst melus, izvairīties no ekstrēmisma abās pusēs, taču, ieturot veselīgo līdzsvaru, nepalikt „remdenam” un Kristum pretīgām, bet gan „iekarsties un atgriezties”. Tas ir dzīves piedzīvojums, uz kuru mūs aicina bībeliskā mācība par pilnību Kristū.

Es vēlos visus iedrošināt, jo, iedrošinot citus, arī es pats saņemšu iedrošinājumu. Mani kā grēcinieku nereti saviļņo jautājums „Kas varētu pastāvēt?” (Atkl. 6:17) Un tieši domājot par savu grēcīgumu un Dieva svētumu un skaidrību. Un tad, lasot Dieva dārgos apsolījumus, tiek mantots jauns ticības spēks: „Tas ir patiesss un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus...” (1Tim.1:15) Smelies, dārgais Dieva bērns, spēku no Jēkaba, Mozus, Dāvida, Jesajas, Pētera, Jāņa, Pāvila un citu Bībeles varoņu uzvarām! Tikai Jēzus caururbtajās rokās bija viņu uzvara pār grēku un savu es. Tur ir arī tava uzvara un tava drošā nākotne. Lasi šo „Lielās Cīņas”39. nodaļu atkal, atkal un atkal, un paliec uzticīgs patiesībai, kas tevi ir darījusi par Jēzus Kristus sekotāju, līdz skatīsi Viņu vaigu vaigā!

Piecas dienas SVĒTĪBU DĀRZĀ

12 sievietēm no Latvijas bija brīnišķīga iespēja piedalīties pirmajā mūsu divīzijas veidotajā Sieviešu konferencē, kas notika Slovēnijā no 24.-28. septembrim. Šī konference no mums prasīja rūpīgu gatavošanos, kā arī aktīvu dalību uz vietas.

Pirmajā vakarā mūs uzrunāja TED prezidents Raafats Kamals, kurš mudināja sievietēm būt par tādām, kurās cilvēki varētu redzēt Jēzu, un būt par sievietēm, kuras Dievs ir aicinājis dalīties ar evaņģēliju šajās piedēdējās dienās.

Katru rītu dzirdējām Rakvelas Arais, Ģenerālkonferences Sieviešu kalpošanas vadītājas vietnieces, iedvesmojošās uzrunas. Nāc! Jēzus aicina katru no mums. Tu esi īpaša. Nāc! Seko Man! Tas ir īpašs aicinājums. Viņš izvēlas mūs. Tad Viņš mūs svētī kalpošanai. Taču seko negaidītais – pēc svētīšanas seko laušana. Paldies Dievam, ka Viņš mūs vispirms svētī – Viņa svētība uztur mūs laušanas laikā, kad piedziņojam pārbaudījumus un grūtības. Un tikai pēc tām esam gatavas nākamajam posmam – došanai, kad Viņš liek mums aizsniegt citus un kalpot tiem. Kāda ir

tava atbilde Dievam, kad Viņš aicina tevi glābt kaut vai tikai vienu cilvēku, kad Viņš aicina tevi glābt varbūt veselu tautu, kad viņš aicina tevi īpaši kalpošanā, kad viņš aicina tevi upurēt? Vai tā ir: še es esmu, Kungs, sūti mani!? Dziļi sirdī ir iespiedušies Rakvelas dziedātie vārdi, viņas dzīves liecības, viņas pārdzīvojumi, viņas asaras...

Vakaros varējām klausīties Debijas Meijeres vēstis. Ne vienmēr visu var pateikt ar vārdiem. Debija ir atradusi veidu, kā aizsniegt cilvēku sirdis ar puķu valodu. Reiz viņas dēls bija norūpējies par kādu noskumušu meitenīti. Izdomājis pagatavot viņai īpašu ziedu pušķīti. Tas atvēra meitenes sirdi, un viņi kļuva draugi. Debija ne tikai demonstrēja dažādus ziedu sakārtošanas veidus, bet arī iepazīstināja mūs ar dažiem savas dzimtenes Austrālijas augiem un ko tie mums var iemācīt par

Debesu valstību.

Radošajās darbnīcās varējām izvēlēties savai sirdij tuvāko – bija gan praktiskas darbnīcas (par galda klāšanu, ziedu kārtošanu, rotājumu izgatavošanu, stilistiku, koris), gan tādas, kurās varējām klausīties un diskutēt par mums aktuālām tēmām (sieviete kā vadītāja, bērnu audzināšana, emocionālā atspirģšana, mentorings u.c.). Īpašu atsaucību ieguva arī Gunas Rīmanes vadītā darbnīca, kurā viņa stāstīja par saviem izaicinājumiem un dievišķo vadību, esot atbildīgā vadītājas amatā.

Protams, ka īpašu gaisotni pasākumā radīja mūzika, ko izpildīja slovēņu sieviešu slavēšanas grupa. Sevišķi sievietēm patika kāda ebreju dziesma, kuras laikā bija iespējams izkustēties. Pēc tās zālē vienmēr valdīja priecīga kņada, kas liecināja – esam atspirģušas! Iespēja uzstāties bija arī mūsu Junitai

– viņas balss spēks lika sakustēties visdziļākajām sirds stīgām. Uz klavierēm viņu pavadīja Elīza – paldies abām par drosmi!

Sabatu sagaidījām īpaši – ar septiņām iedegtām svecēm un garīgo mūziku, kas ļāva šai dienai sākties neparastā noskaņojumā. Taču arī sabata noslēgums bija pārsteidzošs – izejot no zāles, vestibilā mūs sagaidīja milzīga, balta torte vairākos stāvos ar uzrakstu “Happy Sabbath”.

labvēlīga rajona, kas mācījās vijoli. Arī latviešu sievietes bija īpaši gatavojušās šim pasākumam. Tirdziņā tika pārdoti pašu darināti rokdarbi. Jāatzīmē, ka tos bija gatavojušas ne tikai tās sievietes, kas brauca uz konferenci, bet arī citas mūsu draudzes māsas. Tāpēc īpašu paldies sakām Silvijai Kairei, kas tirdziņā vajadzībām ziedoja izšūtus lina izstrādājumus, kurus arī visvairāk pirka. Liels paldies Annai un Normundam Ģipšļiem no Cēsu „Sadraudzības” draudzes, kas

ni, Zinaīdu Kazmirčuku, Silviju Dzeni, Sarmīti Brigzni, Ivetu Vanagu darināja tamborētus eglīšu rotājumus, dāvanu somiņas. (Tagad šīs sievietes turpina nākt kopā Rīgas 1. dr. telpās uz Radošo klubu un aicina citus pievienoties katra mēneša pirmajā un otrajā otrdienā no pl. 16:00-18:00 un katra mēneša ceturtajā svētdienā no pl.16:00-18:00.) Latvijas tirdziņš ietirgoja 300 eiro. Pavisam, ziedojot un ietirgojot, tika savākti apmēram 3500 eiro.

Dodoties mājup, patiešām jutāmies tā, it kā četras dienas būtu atradušās dzīvības Avota tuvumā, it kā būtu pabijušas uz brītiņu Debesu mājās. Pabarota bija ne tikai garīgā puse. Arī lieliskajām maltītēm viesnīcas restorānā, termālajiem baseiniem un rudenīgi krāšņi tērptajiem kalniem bija sava nozīme – tas atgādināja, ka Dievs rūpējas par mums visās iespējamās jomās. Viņš atspirdzina visu miesu. Gribētos, kaut katra sieviete varētu piedzīvot šādu atelpu, nesot dzīves nastas kā sievas, mātes, vecmāmiņas, mājsaimnieces, vadītājas, skolotājas... Un ne tikai. Mēs esam Dieva izredzētas, lai kļūtu par dzīvības avotu vēl daudzām citām sievietēm, kas ir izslāpušas pēc atspirdzinošā dzēriena. “Kurš dzers no ūdens, ko es tam došu, tam neslāps nemūžam; ūdens, ko es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgi dzīvībai.” Sieviete Viņam sacīja: “Kungs, dod man šo ūdeni!”

Pateicība Sieviešu kalpošanas nodaļas komandai par ieguldīto laiku, darbu un pavadītajām lūgšanām, lai varētu labi sagatavoties šai konferencē un labi prezentēt savu valsti.

Kopā ar brīnišķīgajām māsām no Zambijas (Āfrika)

Ierastā sabata rīta dievkalpojuma vietā šoreiz notika evaņģelizācijas programma otrajā lielākajā Slovēnijas pilsētā Mariborā. Uz to devās aptuveni 100 sievietes. Arī man (Janai) un Zanei bija iespēja tajā piedalīties. Pasākums notika pilsētas laukumā. Tā bija veselības izstāde, kurā garāmgājēji varēja veikt dažādus veselības testus un saņemt speciālista konsultāciju. Bija atsevišķa stacija bērniem, kur viņiem par prieku krāsoja sejas. Bērni saņēma arī somiņas ar krāsojamo grāmatiņu par Jēzus dzīvi un zīmulišus. Pasākumā piedalījās grupa “4 given”, kas patiešām iepriecināja ar melodiskām garīgām dziesmām mūsdienīgā stilā. Divu stundu laikā veselības izstādi bija apmeklējis 121 cilvēks.

Sievietes, kas palika sabata rītā Rogaškā, pavadīja brīnišķīgu laiku Lūgšanu pārdomu dārzā. Tās bija lūgšanu stacijas, kurās varēja pavadīt laiku ar Dievu un stiprināties garīgajā ceļojumā.

Īpašs pasākums notika pēc sabata – labdarības tirdziņš. Līdzekļi tika vākti diviem Rogaškas bērniem – meitenītei invalīdei un apdāvinātam zēnam no ne-

savām rokām bija darinājuši ļoti daudz interesantu lietu, apģērbus, rotājumus. Pateicība arī Rīgas 1. draudzes Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītājai Junitai Cirvelei, kas organizēja radošo darbnīcu sievietēm un kopā ar Elizabeti Freima-

Konferencē par sagaidītājām kalpoja māsas: Zane Sanoka-Kaspars, Līvija Baltrušaitē-Karzone, Antra Āriņa

Latvijas sievietes nofotografējās ar šoferīti (arī sievieti) mājupeļā no Rogaškas uz lidostu Horvātijā

Info

Vēlamies Jums darīt zināmu, ka Rakvela Arais, kas šobrīd ir Ģenerālkonferences Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītājas vietniece un bija galvenā runātāja konferencē, nākamgad plāno būt Rīgā no 11.-13. septembrim. Aicinām ielānot laiku un lūgt par šo notikumu, kas plānojas kā visas Baltijas mēroga pasākums.

Bet pirmā tikšanās Rīgā Sieviešu kalpošanu nodaļu vadītājām un interesentēm būs 2015. gada 22. martā, kas būs paredzēta, lai Jūs iedvesmotu kalpot, kā arī tiksiet iepazīstinātas ar Sieviešu kalpošanas resursu disku, kas domāts katrai draudzei.

Sieviešu iespaidi no konferences Slovēnijā

Antra Āriņa,

Rīgas 1. draudze

Jau iepriekš zināju, uz ko piesakos. Tiešām viss bija ļoti jauki. Apmešanās vieta, ēdināšana, piesātināta programma, raiba, satīcīga delegācija, saturīgi uzvedumi un svētrunas, labi piemeklēti lomu tēlotāji un kostīmi. Tā kā šāda tipa pasākumos esmu piedalījusies diezgan daudz, tad šoreiz tādas īpašākas likās 2 lietas: LŪGŠANU UN PĀRDOMU dārzs. Nebiju gaidījusi, ka tas būs tik skaisti iekārtots, iepriekš uz tādu telpās nebiju bijusi. Vēl īpašu pieredzi man deva kora darbnīca, dziesmas visi draudzīgā pulkā reizē sākām un beidzām

Dzintra Līcīte,

Rīgas 1. draudze

Piecas dienas kā paradīzē. Šādā konferencē, kas notika Slovēnijā, biju pirmo reizi. Interesanti bija satikt unikālas, skaistas, brīnišķīgas sievietes no dažādām valstīm. Iegūt draugus un sajūst vienotības garu ticībā. Liels ieguvums bija svētbīrži un piedalīšanās radošajās darbnīcās. Baudīt lielisku ēdināšanu dažādām gaumēm. Tās bija fantastiskas piecas dienas lieliskā noskaņā.

Māra Eglīte,

Zilākalna draudze

Es pateicos Dievam, ka man bija iespēja nokļūt šajā sieviešu konferencē un sadraudzēties ar brīnišķīgām sievietēm. Konferencē mani visvairāk uzrunāja Rakvelas uzruna. Šī uzruna man deva spēku un apņemšanos nepagurt Dieva darbā. Pēc šīs uzrunas mēs tikām uzaicinātas viena otru apskaut un novēlēt viena otrai svētības un uzmundrinājumu Dieva darbā. Šīs sievietes bija kā mazi mīlestības magnētiņi, kas visus mūs pievilka un vienoja.

Brīnišķīgs arī bija Pārdomu dārzs, kurā varēja lūgt, gan par sevi, gan par saviem līdzcilvēkiem. Šajās lūgšanās man Dievs palīdzēja sakārtot savas domas. Nevienai svecei, kuru ir aizdedzis Dievs, nav paredzēts degt vienai, bet kopā. Un šo kopības sajūtu es sajutu. Ne ar spēku, ne ar varu, bet ar Dieva Garu, Kungs, tavš darbs tiks padarīts. Dievs, tu esi tik brīnišķīgs!

Zana Sanoka-Kaspars,

Rīgas 7. draudze

Burvīgi pavadītas 5 dienas Dieva apsardzībā un mīlestībā. Brīnišķīga iespēja pabūt lielajā Dieva ģimenē, kur ir vienots gars un mērķis. Bija jauki sajūst tumšo māsu siltos smaidus un apskāvienus. Sajutos kā Paradīzes dārzā. Ļoti patika Slovēnijas daba, augstie kalni, plašie vīnogulāju dārzīti. Interesanti bija novērot, ka tur cilvēkiem nav problēmu mājas celt kalnā vai to nogāzēs un kalna slīpumā iekopt savus dārzus. Viesnīcas restorānā-kafejnīcā bija ļoti daudz un garšīgi ēdieni. Lieliska relaksācija bija viesnīcas baseinā, saunā un džakuzi. Sabatā man bija iespēja doties uz Slovēnijas pilsētu Maribori, lai piedalītos Veselības Expo. Biju priecīga cilvēkus aicināt uz šo izstādi un redzēt, ka viņiem rūp sava veselība. Pateicība Dievam par šo ģimenisko sajūtu, ko izjutu Konferencē laikā, kas pacēla mani spārnos, un likās, ka debesis ir nonākušas uz zemi. Ļoti garīgas, emocionālas, pacilājošas, iedrošinošas un iedvesmojošas svētrunas. Sajutu, ka Dieva eņģeļi runāja caur šīm māsām uz mani. Neizsakāms prieks par to, ka Dievam sievietes ir svarīgas, lai varētu aizsniegt citus cilvēkus.

Ilze Latgale

Sieviešu kalpošanas konference Slovēnijā bija brīnišķīga atbilde manām lūgšanām un dāvana no Dieva. Konferencē moto bija "Nāc pie avota", un mēs tiešām četras dienas baudījām "dzīvo ūdeni" gan dziesmās, sadraudzībā, darba grupās, gan svētrunās, kas aizdedzināja mūsu sirdis. Mēs dziļi piedzīvojām, ka esam Dieva mīlotās

meitas, izredzētas “pirms pasaules radīšanas”, svētītas, izvestas caur krīzēm un grūtībām, un aicinātas atsaukties: “Hani-ni” - “Še es esmu, sūti mani!” Jā, sūti, Kungs, būt par Tavām rokām, kas palīdz, par Tavām kājām, kas nes Tavu mīlestības vēsti, būt par Tavu sirdi, kas kalpo Tevis dotā mīlestībā ģime-nē, draudzē, darba vietā, kaimiņiem un ikvienam, kam vaja-dzīgs Tēva mīlestības pieskāriens! Kungs, lai Tevis iededzi-nāto uguni uz mūsu sirds altāriem ikdienu uztur Tavs Svētais Gars, no šīs dienas līdz tai dienai, kad Tu nāksi godībā!

Junita Cirvele,
Rīgas 1. draudze

Transeiropas divīzijas sieviešu konference Slovēnijā ienesa pagrieziena sākuma punktu manā garīgajā dzīvē. Es pirmo reizi savā mūžā piedalījos šāda veida konferencē. Visapkārt sievietes, sievietes - gaišas, mazāk gaišas, ar tumšu un ļoti tumšu ādas krāsu. Un biju patīkami pārsteigta, ka šādā ļoti lielā, izteikti sievišķīgā kolektīvā, ar valodu dažādību es baudīju emocionālu un psiholoģisku labsajūtu. Es izjutu dziļi dvēselisku tuvību ar šīm sievietēm un sevišķi ar Dievu. Es pirmo reizi savā mūžā vairāku dienu garumā jutos mērķtieci-gi garīgi pabarota, tik piepildīta, tik īpaša Dievam, vajadzīga, izredzēta!

Konference bija organizēta augstā līmenī, kur pats Dievs un Svētais Gars vadīja visu tās norisi, katru, kas uzstājās un pie-dalījās. Pamazām katru dienu caur dzirdēto, redzēto, sajusto manī sakārtojās domas, atvērās arvien skaidrāks skats uz lie-tām, ko nesapratu. Es tiku arvien vairāk iedrošināta no Dieva, pamudināta rīkoties un dalīties ar saņemto. ko vēlos darīt, cerot un ticot uz Dieva palīdzību un mūsu atsaucību. Sirsnīgi pateicos katram, kas atbalstīja manu piedalīšanos šajā konfe-rencē, un pāri visam - slava mūsu mīļajam Dievam!

Elīza Šuvarikova,
Rīgas 1. draudze

Tās bija brīnišķīgas 5 dienas, ko pavadījām Dieva gādīgajās rokās – redzot, dzirdot, iz-jūtot un baudot Dieva rūpes par katru no mums. Ļoti uzrunāja un deva daudz atbildes uz personīgās dzīves jautājumiem Rakvelas Araisas sludinā-tā vēsts un pasniegtās tēmas darbnīcās. Arī floristes Debijas

Meijeres uzruna lika aizdomāties – cik apbrīnojami Dievs ir radījis ziedus un kokus, ka caur tiem mēs varam saskatīt un iegūt praktiskas pamācības ticības dzīvei. Aicinājums un iedrošinājums sekot Jēzum, esot izredzētai, svētai, dzīves pagrieziena salauzta un nodevušai savu dzīvi kalpošanai, lai tiktu lietota pēc Viņa plāna, ieguva jaunu formu, jo tieši kon-ferencē vēlreiz aptvēru to, ka, lai kas notiktu manā dzīvē, lai kādi būtu tās pavērsieni – es joprojām atrodos Jēzus rokās, kas ir visdrošākās, visgādīgākās, vismīlošākās, un Viņš ne-ļaus manā dzīvē notikt nekam tādā, kas varētu man nākt par sliktu: “Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.” (Jer.29:11) Man personīgi šī konference bija Dieva mīlestības atklāsme vispilnīgākajā mērā – Viņš to deva visatbilstošākajā dzīves posmā kā iedrošinājumu nākotnei. Bībelē mēs varam lasīt, ka Dievs aicina sekot – sekot Viņa plānam mūsu dzīvē, šāds aicinājums izskanēja arī, noslēdzoties konferencē, un mana atbilde sirdī bija: jā, Kungs, es sekošu!

Agnese Jēkabsone,
Liepājas draudze

Pateicība mūsu mīļajam Dievam par brīnišķīgo dāvanu – par pirmo sieviešu konferenci Transeiropas divīzijā. Būt kopā ar sievietēm no dažādām tautām ir lieliska iespēja redzēt – cik mūsu Dievs ir labs.

Dziļi aizkustinošas bija Rakvelas Araisas sagatavotās svētru-nas, kas ļāva ieraudzīt Dieva klātbūtni, ejot cauri dažādiem dzīves posmiem, un apzināties, ka mēs esam Viņa „iemīlo-tās” meitas.

Mūs iepriecināja radošo darbnīcu plašais klāsts, kurās mēs ieguvām praktiskus padomus un iemaņas kalpošanai mūsu draudzē. Augstu novērtējam TED Sieviešu kalpošanas vadītājas Klāras Sančesas – Šūtes pazemību, praktiski kalpojot konferences dalībniecēm. Atgādinot arī mums, ka lai arī kāds ir mūsu stāvoklis sabiedrībā, esam aicinātas nesavtīgi kalpot līdzilvēkiem.

Lai Dievs dod mums spēku un gudrību kalpot ŠODIEN un līdz TAI DIENAI (kā svētrunā minēja Rakvela)!

*Rakstu sagatavoja Jana Roderte un
Mārīte Lipska*

Mācēt sarunāties

11. un 12. oktobrī Rīgā, Baznīcas ielā 12a, bija sabraukušas 69 sievietes no vairākām Latvijas adventistu draudzēm un 3 sievietes no Igaunijas, lai apgūtu sieviešu kalpošanas vadības sertificētās apmācības 1. līmeni. Šīs apmācības notika ar Baltijas ūnijas Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītājas Allas Nommikas atbalstu un sadarbībā ar Transeiropas divīzijas Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāju Clair Sanches-Schutte. Sabata rītā, pirms apmācību uzsākšanas, Mariss Zariņš ar savu ansambli bija sagatavojuši muzikālu sveicienu vairāku dziesmu veidā, kas sasildīja sievietes un iedvesmoja tālākiem kopīgajiem brīžiem.

Apmācības sastāvēja no 12 tēmām. Clair Sanches-Schutte iepazīstināja ar sieviešu dzīvi Bībeles laikā, sniedza vērtī-gus padomus, kā katru dienu labāk pētīt Bībeli, kā saskatīt vīziju un potenciālu sieviešu kalpošanā. Šajās dienās vēl bija iespēja uzzināt, kā labāk uzlabot komunikāciju prasmes, kā sieviešu kalpošana var bagātināt draudzes dzīvi, kā labāk

kalpot un izplatīt evaņģēlija vēsti citām sievietēm.

Priecē tas, ka visas 72 semināra dalībnieces saņēma Trans-eiropas divīzijas sertifikātus, ka ir veiksmīgi apguvušas šo programmu. Nākamgad būs iespējams apgūt sertificētās ap-mācības programmas 2. līmeni, turpinot iegūt zināšanas, kā labāk kalpot sievietēm.

DIEVS, INTERNETS, MOŠEJA MANDARĪNI UN KRISTIEŠI

jeb viena diena tehniskā darbinieka dzīvē.

Aleksandrs Podbrezskijs

„Un notiks, pirms viņi sauc, Es viņiem jau atbildēšu, un, kamēr viņi vēl runā, Es viņus jau uzklausišu.” Jesajas 65:24

Tas notika tad, kad es kalpoju kā IT menedžeris Nīlas ūnijas akadēmijā Ēģiptes galvaspilsētā Kairā. Sakarā ar vājo elektroenerģijas piegādi, daudz smiltīm un putekļiem, kā arī neuzticamiem pakalpojumu sniedzējiem tehnoloģijas šeit ir visnotaļ nestabilas un nedrošas. Protams, es uz to raugos ar rietumnieka skatījumu. Skatoties no vietējo iedzīvotāju viedokļa – mums ir labākā infrastruktūra visā reģionā.

Lai kā arī būtu, mēs esam atkarīgi no citiem cilvēkiem un firmām, kas sniedz dažādus pakalpojumus. Internets ir viens no šiem pakalpojumiem.

Interneta darbības pārtraukums

Pirms apmēram 2 nedēļām pēkšņi neviena no 3 aktīvajām interneta līnijām nedarbojās. Pagājušajā gadā revolūcijas laikā tika pārgriezti un nozagti vairāki kabeļi, kā rezultātā zaudējam 2 sakaru līnijas, un šogad nedarbojās arī visstabilākā interneta līnija.

Parasti nepieciešams ilgs laiks, īpaši

austrumu kultūrā, lai tādas lietas salabotu. Es sāku zaudēt drosmi šo problēmu dēļ un biju gatavs padoties un atnest visam ar roku. Mēs mēģinājām sazvānīt interneta un telekomunikāciju pakalpojumu sniedzēju firmas, lai tās atbrauktu un problēmas novērstu, bet viņi tikai aizbildinājās: „Sazināsimies pēc 24 - 48 stundām”, „Mēs pie tā strādājam”, „Vai esat mēģinājuši pārstartēt rūteri?” utt. Universitātēs teritorijā 2 nedēļas bez interneta var izvērsties diezgan nomācošas – īpaši, ja esat IT menedžeris un pirmais cilvēks, pie kura vēršas interneta problēmu gadījumā. Šķiet, ka šo 2 nedēļu laikā 90% universitātes studentu un darbinieku mani uzrunāja sakarā ar interneta problēmām. Arī sabats nebija ilgi gaidītā miera diena.

Jutos bezspēcīgs. Īpaši izjutu, ka esmu svešinieks valstī, kurā nevaru pienācīgi komunicēt ar pakalpojumu sniedzējiem viņu ierobežoto angļu valodas un manu ierobežoto arābu valodas zināšanu dēļ. Uzskatīju, ka biju izmēģinājis visu iespējamo.

Dažkārt es kā tehniskais darbinieks krītu kārdinājumā domāt, ka Dievu interesē tikai apkārtējie cilvēki un tas, kā viņus pievērst kristietībai; Viņš īpaši rūpējas par Bībeles studijām un mācītā-

ju darbu, kamēr tehniskie darbinieki turpina darīt „melno” darbu.

Nedomāju, ka Dievs neko nesaprot, jo Viņš ir Radītājs, tādēļ kādu dienu nolēmu – „Man nav, ko zaudēt – lūgšu debesu Dieva palīdzību šajā jautājumā!” Varbūt Viņš izrādīs Savu žēlastību un uzklausi manu lūgšanu? Tā arī darīju. Un Viņš uzklausi.

Diena, kad viss nostājās savās vietās

No rīta pieceļoties vispirms pielūdzu Dievu – lūdzu Viņa vadību. „Lūdzu, parādi, kur man šodien jābūt un kas man šodien jādara.”

Pēc divām minūtēm pie durvīm kāds klauvēja – mani meklēja birojā, bet biju aizmirsis ieslēgt mobilo telefonu. Interneta pakalpojumu firmas pārstāvis Ahmeds bija ieradies pārbaudīt mūsu sistēmu tehnisko stāvokli. Iepriekšējā vakarā viņš piezvanīja un informēja par savu ierašanos, bet neesmu īsti pārliecināts, kāpēc viņš piezvanīja un nolēma atbraukt.

Pēc iepazīšanās viņš sāka pārbaudes. Dažas no lietām, kuras viņš pārbaudīja, lika man justies neomulīgi, taču es nepretojos. Pēc skolas sistēmu pārbaudes

devāmies ārā pārbaudīt telekomunikāciju kasti. Šim cilvēkam līdzī bija tikai daži darbarīki. Bet mums izpalīdzēja universitātes pārvaldnieks, palīdzot atrast kāpnēs un rezerves elektrības vadus. Viņš centās pierunāt blakus esošā veikala īpašnieku atļaut mums izmantot viņu elektrības rozeti.

Interneta firmas inženieris diezgan ātri atrada problēmu, un mēs apspriedām, kā rīkoties tālāk, jo viņš informēja, ka problēmas ar internetu šajā gadījumā nav saistītas ar firmas sniegtajiem pakalpojumiem – nepieciešams, lai „Telecom Egypt” nomainītu vecos sakaru vadus, kas sniedzās mūsu universitātē.

Dieva laiks

Tiklīdz viņš beidza skaidrot problēmu, nelielajā ielā, kurā atradāmies, iegriezās motocikls un apstājās mums tieši aiz muguras. Dzirdēju motociklista balsi, un, lai gan nesapratu teikto, viņa balss intonācija lika noprast, ka viņš nav apmierināts ar mūsu darbībām, un, izrādījās, pieprasa paskaidrojumus, kas mums atļāvis aiztikt aprīkojumu. Es zināju, ka šajā valstī darbojas slepenpolīcija, bet nekad nevienu no viņiem nebiju redzējis – īpaši ar tik zibenīgu reakciju. Mēs uz ielas atradāmies ne ilgāk kā 10 minūtes. Šis kungs izskatījās ļoti nopietns un neapmierināts. Es klu-sēju, gaidot, kas notiks tālāk.

Man par pārsteigumu, Ahmeds ar šo cilvēku sasveicinājās un viņam atvainojās, un tad uzzināju, ka motociklists (Ibrahīms) bija telekomunikāciju firmas pārstāvis. Viņi apsprieda situāciju, un Ahmeds devās projām. Tad telekomunikāciju firmas pārstāvis novērtēja situāciju un veica pārbaudes.

Viņi mums piestādīja tāmi par kabeļu maiņu – 1500 līdz 1700 ēģiptiešu mārciņu (tāda ir skolas darbinieka vidējā alga). Mums nebija šādu līdzekļu. Tad skolas pārvaldnieks ieminējās, ka skolas darbnīcā atrodies daži telefona kabeļi. Es neticēju un teicu, ka viņš noteikti kļūdās, bet kopā devāmies pārbaudīt. Tobrīd jutos bezcerīgi, taču atklājās, ka viņam bija tieši tik garš kabelis, cik bija nepieciešams, un, lai gan tas bija sadalīts divās daļās, varējām tās savienot.

Tobrīd es vairs nešaubījos un biju pārliecināts, ka to nokārtoja Dievs, un ar nepacietību gaidīju, kā tas viss atrisināsies līdz galam.

Kristieši mošejā

Nākošais šķērslis bija tas, ka mums vajadzēja vienoties ar un iegūt atļauju

no vietējās mošejas pārstāvjiem, lai nomainītu to kabeļa daļu, kas stiepās pāri šai mošejai līdzās mūsu universitātes teritorijai. Lai to nomainītu, mums būtu jānokļūst uz mošejas jumta.

Puse no darba brigādes bija kristieši. Un, tā kā arī es esmu kristietis, nebiju pārliecināts, vai šo uzdevumu paveiksim, īpaši ņemot vērā šīs valsts pašreizējo reliģisko un politisko klimatu. Taču notikumi risinājās šādi – mošejas vadītājs bija pie universitātes vārtiem un tobrīd pirka mūsu fermas mandarīnus. Malaks viņu uzrunāja. „Tā nevar

kāpnēm, kas veda uz jumtu, viņš man uzdeva citu jautājumu. Šoreiz es viņu nesapratu. Palūdzu savu arābu draugu palīdzību, un viņi iztulkoja, ka viņš jautā: „Vai Jūs tur dodaties, lai palīdzētu?” Man bija sajūta, ka patiesībā viņš vēlējās pajautāt: „Vai Tu taisies sarīkot nekārtības un radīt mums problēmas?” Es vienkārši pamāju ar galvu, un viņš man atļāva doties tālāk.

Tobrīd pie sevis nodomāju: „Es šo cilvēku acīs esmu pagāns, neticīgs, bet viņi atļāva man ienākt savā lūgšanu namā. Esmu pilnībā pārliecināts, ka to

Skats no mošejas jumta

būt sakritība,” pie sevis nodomāju. Malaks runāja arī manā vārdā, un... mošejas vadītājs atļāva mums rīkoties! Tobrīd iekšēji gavilēju: „Tas ir brīnišķīgi! Paldies Tev, Kungs!” Katja (mana sieva) šādu brīžu iemūžināšanai nopirka man kameru.

Drīz pēc šīs tikšanās devāmies uz mošeju un tajā iegājām pa pirmā stāva ieeju, kas atradās zem lūgšanu zāles. Tur atradās cits atbildīgais, un mēs ar viņu sasveicinājāmies un izstāstījām situāciju. Viņš mūs pavadīja uz mošejas jumta. Gaidot, kamēr atnesīs atslēgas uz jumta izeju, šis kungs mani uzrunāja, un, neskatoties uz manām ierobežotajām arābu valodas zināšanām, mums bija īsa, bet amizanta saruna.

Beidzot atnesa atslēgu, un es novilku kurpes, lai dotos tālāk, jo bija jāiet caur lūgšanu zāli, bet šis kungs man jautāja: „Vai arī Jūs tur iesiet?” Pirms došanās uz mošeju nolēmu būt pazemīgs un izrādīt cieņu, tādēļ atstāju to viņa ziņā, atbildot: „Jā, es to vēlētos. Vai es drīkstetu?” Manuprāt, viņu šis jautājums vai nu apmulsināja, vai atbrūvoja, bet viņš man atļāva doties tālāk.

Ieejot lūgšanu zālē un dodoties uz

nokārtoja Dievs.”

Atrodoties uz mošejas jumta, nofotografēju mūsu universitātes teritoriju. Iepriekš mums šādu fotogrāfiju nebija, un mēs par tādām pat nesapņojām, tomēr Dievs radīja šādu vienreizēju iespēju!

Beigās mēs telekomunikāciju firmas darbiniekiem par kabeļu labošanu samaksājām vien 100 Ēģiptes mārciņu. Un mēs to samaksājām pieklājības pēc, jo viņi paši nemaz neprasīja.

Kad trijātā – es, reģistrators Normīns un pārvaldnieks Malaks – atgriezāmies skolā, mūs gaidīja vēl viens patīkams pārsteigums. Birojā bija sagatavotas brokastis, un neviens no mums vēl nebija ēdis. Biroja darbinieki gaidīja Normīnu, tādēļ arī mēs pievienojāmies šīm nelielajām svinībām. Tādēļ pat biroja durvis uz pusstundu tika aizslēgtas.

Dievs atkal pierādīja, ka ir brīnišķīgs Dievs, kurš visu dara savā laikā un kuram ir savs vienreizējs problēmu risināšanas un pārsteigumu sagādāšanas veids.

„Viņš man ir devis kājas kā briedim, un Viņš mani nostatījis drošībā uz Saviem augstumiem.” 2.Samuēla 22:34

Valdis Zilgalvis
Valmieras draudze

CĪŅA AR DIEVU

“Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.” (1.Moz. 32:27) Šajā lūgumā mums ir kaut kas pazīstams, ļoti tuvs. Arī mēs ilgojamies pēc paliekošām Dieva svētībām.

Kā saprotam no teksta, šis sauciens izskanēja no Jēkaba lūpām, kad kad viņš ceļoja mājās, kad atradās starp diviem Jabbokas upes krastiem. Esmu bijis pie Jabbokas upes. Tā strauji, burbuļus mezdama, tek pa dziļu ieleju. No abiem krastiem ieleja labi pārredzama.

Tajā naktī Jēkabs atradās starp brāli Ezavu, kurš nāca pretī ar 400 vīriem, un Lābanu, kurš tikko bija aizgājis. Pie Lābana vairs nevarēja atgriezties. Aizsūtījis savus tuviniekus prom otrā upes krastā, viņš palika viens, lai runātu ar Dievu. Tur tumsā viņu satvēra kāds vīrs, kā viņam likās sākumā, ienaidnieks. Un Jēkabs uzsāka cīņu. Cīņa turpinājās līdz rīta ausmai. Tālāk lasām šādi: “Kad tas redzēja, ka nespēj viņu pieveikt, tas aizskāra viņa ciskas kaulu, tā ka Jēkaba ciskas kauls izgriezās, cīnoties ar viņu. Un tas teica: “Atlaid mani, jo rīts sāk aust.” Bet Jēkabs teica: “Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.””

Un, lūk, te ir pazīstama aina. Dzīve ir pastāvīga cīņa. Izaugsme nozīmē cīņu. Kad esam bērni, kad mums nāk zobu, ir sāpes, ir cīņa. Kad augam fiziski, ir emocionāla un arī intelektuāla cīņa. Ir nopietna cīņa pabeigt iesāktās studijas. Mēs arī pazīstam garīgo cīņu. Cīņu ar sevi un saviem trūkumiem. Mēs piedzīvojam neveiksmes. Bieži atskārstam, ka atkal esam izdarījuši to, kas nav pēc Dieva prāta. Mēs to esam darījuši atkārtoti. Un tāpēc pēc šādiem brīžiem mēs alkstam sekmes cīņā, mēs alkstam svētības, mēs alkstam uzvaru.

Kungs vēlējās Jēkabu izaudzināt par Dieva vīru. Viņam dzīvē nācās ar daudz ko cīnīties. Pāri visam viņam tāpat kā mums bija jācīnās ar veco dabu, ar veco cilvēku, kā to vēlāk sauca apustulis Pāvils.

Cik bieži šī vecā daba mūsu apziņā saka: “Neņem galvā to, ko vēlas Dievs... esi taču pats tāds, kāds esi. Dari to kas tev patīk!” Un tā jautājums pēc jautājuma tālāk un tālāk. Bet mēs tiekam aicināti uzvarēt veco (Rm 6:6): “Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdz krustā sist, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam.” Un tieši tāpēc, ka eksistē vecā daba un jaunā vienlaikus, tāpēc to starpā pastāv spriedze, pastāv cīņa. Ar šādu spriedzi mēs sastopamies ikdienā. Bet kā gūt uzvaru pār veco, kā mēs to varam krustā sist un iznīcināt to, kas ir grēkam pakļauts?

Mūsu dzīve ir pierādījusi, ka pašu spēkiem lietas nekārtojas. Un mēs esam ievērojuši, ka arī savstarpējās attiecības ne vienmēr mēs varam nokārtot, tā vienkārši lūdzot piedošanu otram. Un tomēr kā?

Ielūkojoties Jēkaba cīņas naktī, mēs varam ievērot trīs sekmīgas garīgās cīņas principus. Pirms sastapšanās ar brāli Jēkabs nezināja kas notiks, jo divdesmit gadus agrāk Ezavs bija apņēmis Jēkabu nogalināt. Tagad viņš nāca ar 400 vīriem. Šajos divdesmit gados Jēkabs bija mainījies. Bija reāli iepazītināt Dievu kā Draugu. Un Jēkabs saprata, ka šajā kritiskajā dzīves mirklī vienīgi Dievs var palīdzēt. Tāpēc viņš palika viens, lai lūgtos palīdzību no Dieva.

Pirmais cīņas princips ir vienatne ar Dievu. “Tu, mana tēva Ābrahāma Dievs un mana tēva Īzaka Dievs,” Jēkabs lūdza, bet atbildi uzreiz nesaņēma. Jēkabs bija audzis pašlūgībā uz Dievu. No kalpošanas Lābanam viņš bija apņēmis iet atpakaļ uz to zemi, uz kuru aicināja Dievs. Tātad viņš pildīja Dieva pavēli. Viņš parasti lūdza atklāti. Bet viņš atbildi nesaņēma līdz tam brīdim, kamēr

nebija pabijis vienatnē ar Dievu.

Daudzi šodien ir pārāk atkarīgi no citu aizlūgšanām. Daudzi meklē brīnumdarus, par kuriem ir pārliecība, ka Dievs viņus uzklausa. Un tad ejam pie tiem. Ir labi, ka draudzē ir mācītāji, draudzes vecākie, draudzkopji, kuri ir ieinteresēti cilvēkos, kuri grib palīdzēt, iedrošināt un stiprināt, un kuri aizlūdz. Tas ir viņu pienākums, un tomēr... Dievs vēlas darīt mūsos kaut ko ļoti personīgu. Viņš vēlas redzēt, kā aug mūsu personīgā uzticība Viņam. Un tāpēc, kad mums ir jācīnās ar mūsu dzīves problēmām, ir svarīgi atrast personīgos vienatnes brīžus ar Dievu. Ievērosim vārdus 33:25: “Un Jēkabs palika viens, un kāds ar viņu cīnījās līdz rīta ausmai.”

Kad mēs esam vienatnē ar Dievu, tad Dievs mūs uzrunā. Un Viņš dažkārt mums uzdod grūtus jautājumus. Viens no tādiem ir: “Kā tevi sauc?”

Jēkabam šis jautājums bija kaut kas vairāk nekā tikai viņa vārds, kādā viņu uzrunāja cilvēki. Atbildot uz šo jautājumu, Jēkabam bija jāpastāsta par sevi, par savu raksturu un par to, ko bija darījis. Viņš bija viltīgi rīkojies gan ar tēvu, gan brāli, gan Lābanu. Un tikai šeit vienatnē viņš beidzot bija spējīgs to pastāstīt Dievam. Tātad mums no savas puses jāpieņem Dieva nosacījums – vispirms būt godīgiem pret sevi. Jo Dievs arī mums jautā: “Kā tevi sauc?” Atklātās lūgšanas ir parasti vispārējās. Bet kad esam vienatnē ar Dievu, tad visi ārējie un iekšējie izskaistinājumi ir nokrituši, nokritušas ir visas fāsādes. Nav vairāk neviena, kuram vēl varētu izlikties, kaut ko samelot, jo Dievs zina visu par mums. Ja alkstam pēc uzvaras, tad pabūsīm savās domās vienatnē ar Dievu.

Šajā notikumā atklājās arī otrais princips: “Esi īsts ar Dievu!”

Mums nav jāapmierinās ar virspusējām attiecībām ar Dievu. Mēs pieminējam arī cīņas vietu. Jabbokas upes vārds nozīmē *izplūst, cīnīties, skriet, burbulot, iztīrīt un aizskalo* (*Easton's Bible Dictionary, Accordance: Names*). Tajā naktī Jēkabs daudz cīnījās. Tā nebija fiziska kauja, bet tā bija cīņa iekšienē. Tas bija emocionāls apvērsums. Jēkaba cīņu komentē pravietis Hozeja. Hozeja 12. nodaļā Jēkaba cīņu apraksta kā “lūgšanu un raudāšanu”. Tātad tajā naktī Jēkabs daudz lūdzās un raudāja. Un tajā naktī Dievs uzvārdīja un aizskaloja prom no Jēkaba dzīves visu nevērtīgo. Aizskaloja prom virspusējo attieksmi pret Dievu. Jēkabs pēc saviem dzīves līkločiem alka tieši pēc paša Dieva.

Bet kā tas ir ar mums? Vispasaules baznīca mūs aicina uz atmodu un reformāciju, tātad uz pārveidi. Pirms vairākiem gadiem arī bija līdzīgs uzsaukums. Šādi uzsaukumi atkārtojas gan senajā Israēlā,

apliecinājumu: “Tu esi mans bērns...” Īstās attiecībās mēs pašu Dievu izvēlamies pāri visām šīm lietām. Un tad arī mēs kļūsim par spēku pasaulē. Tātad galvenais ir īstas un patiesas attiecības ar Dievu, un tad tās arī pārveidos mūsu savstarpējās attiecības ar mūsu draugiem un ienaidniekiem. Tur, kur bija formālas attiecības, tur ienāks patiesums.

Jēkaba lūgšanu naktī varējām pamanīt arī trešo principu. Šis trešais princips ir: Pieņem Dieva pārveidojošo pieskārienu. Kad mēs esam vienatnē ar Dievu, kad mēs esam patiesi savās attiecībās ar Viņu, tad Viņš mūs svētī, tātad mūsos izdara pārmaiņu. Tā ir reformācija. Toreiz Jēkabs cīnījās visu nakti. Viņš gaidīja atbildi. Viņam sākumā likās, ka viņš cīnās ar ienaidnieku, ar tādu, kurš līdzīgs viņam. Bet tad, kad Svešinieks aizkāra viņa ciskas kaulu, Jēkabs saprata – cīnītājs ir pārdabīga būtne. Rītam austot, viņš saprata, ka cīnās ar pašu Kungu. Un

gribu jautāt, vai notika uzbrukums, vai Jēkabam vajadzēja aizstāvēties? Bībele mums stāsta, ka vairs nenotika karošana. Dusmu vietā abi viens otru apskāva un gauži raudāja. Tajā brīdī Jēkabs atdeva izviltās pirmdzimības tiesības atpakaļ Ezavam. Viņš bija saņēmis kaut ko vairāk par to, ko viņam varēja dot līdzī tēvs vai ieņemamais stāvoklis.

Bet interesanti pavērot, ko nozīmē pats vārds Izraēls. Komentāros es atradu skaidrojumu, ka tas īstenībā nozīmē “Dievs cīnās”. Tā bija nakts, kad Svešais vīrs nāca un cīnījās nevis pret, bet par Jēkabu. Tātad būtībā par Jēkabu un tālāk par mani un Tevi Dievs ir cīnījies un cīnās.

Gandrīz divus tūkstošus gadu vēlāk pēc Jēkaba šī cīņa atklājās visai cilvēcei. Arī tā bija tāda kā Jabboka, kurā tika uz āru iznesti visi pasaules netīrumi. Tā bija Jēzus cīņas vieta Ģetzemane. Viņam nebija izejas. Jo aiz muguras bija

Kad mēs esam vienatnē ar Dievu, tad Dievs mūs uzrunā. Un Viņš dažkārt mums uzdod grūtus jautājumus.

gan arī kristietībā. Piemēram, apustulis Pēteris brīdina par briesmām kristiešiem zaudēt garīgās cīņas apzināšanos, ka viņi ir glābti no pagātnes grēkiem (2Pēt 1:9). Uzticīgais liecinieks aicināja Efesas draudzi atgriezties pie pirmās mīlestības (Atkl 2:1-7).

Šodien mums ir 28 ticības pamatpunkti, un ir labi tos zināt. Bet vai šo mācību zināšanu var saukt par īstām, personīgām attiecībām ar visvareno Dievu? Tāpēc šajā atmodā esam aicināti uz īstiem, personīgiem brīžiem ar Dievu, lai Svētais Gars bagātīgā veidā pārvaldītu mūsu dzīvi un kalpošanu. Bet Bībelē mēs lasām, ka šādi atmodai ir jānotiek ik dienas. Vēstulē Romiešiem 12:2 apustulis Pāvils aicina: “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.” Bet vēstulē Efesiešiem 3:14-21 viņš lūdz, lai Dieva Gars stiprina vēstules lasītājus ar spēku iekšējam cilvēkam. Kādam nolūkam? “Lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā.” Tātad apustulis vēlas, lai mēs ne tikai zinātu Kristus mīlestības faktu, bet varētu tvert tās bezgalīgumu un brīnumu. Un, lūk, tas ir Bībelē pieminētais Gara pilnums. Patiesība sāks mirdzēt no mums. Mēs savās sirdīs izjutīsim Dieva kluso

tad no Jēkaba lūpām atskanēja lūgums: “Es Tevi neatlaidīšu iekāms tu mani nesvētīsi.”

Jabbokas upes krastos savā laikā Dieva svētību saņēma Jēkaba vectēvs Abrahāms. Svētīšanai bija neizmērojama nozīme. Svētība ietvēra vairākas lietas: paredzētību, no Dieva dotu spēju paredzēt apsoltājuma piepildījumu, bagātību, Kunga doto mieru un pāri visam paša Dieva klātbūtni dzīvē.

Kungs “viņam jautāja: Kā tevi sauc? Viņš atbildēja Jēkabs. Bet tas viņam sacīja: “Tavs vārds turpmāk nebūs Jēkabs, bet Izraēls, jo tu ar Dievu un cilvēkiem esi cīnījies un esi uzvarējis.”” Kungs pieskārs Jēkaba ciskas kaulam, lai parādītu, ka tieši tad, kad mēs jūtamies sevī nespēcīgi, mūsos vareni atklājas Dieva spēks. Pat cīnoties visu nakti, Jēkabs nebūtu neko sasniedzis, ja viņš nebūtu lūdzis pēc svētības, ja viņš nebūtu stingri pateicis, ka Dievs ir viss viņa dzīvē, un līdz ar to tika sakārtota viņa dzīve. Nekam citam nebija nekādas nozīmes. Un te atklājas šādas cīņas rezultāts.

Patiesa pielūgsmē, patiesu attiecību nodibināšana ar Dievu palīdz atrisināt mūsu samilzušās attiecības ar Dievu un vienam ar otru. Par Jēkabu Dievs sacīja: “Jo tu ar Dievu un cilvēkiem esi cīnījies un esi uzvarējis.”

Lasot tālāk par satikšanos ar Ezavu,

visa grēkā mirstošā cilvēce, kura bija jāglābj, un pretī slējās Golgātas krusts. Viņam bija uz sevi jāuzņemas visi mūsu netīrumi, mūsu grēki un par to jābaida Dieva dusmu kauss. Viņam bija jāmirst mūsu vietā. Ja viņš to nedarītu, tad mēs paliktu bez kādas cerības. Tā bija krīze. Arī Jēzus pavadīja nakti lūgšanā, tik dedzīgā lūgšanā, kurā pat izspiedās asins sviedri. Kristus trīs reizes lūdzās Tēvu: “Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis bīķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi.” Bīķeris bija Dieva dusmu kauss. Un tomēr Jēzus nostājās Tēva pusē, Viņš iestājās par mums un izcīnīja uzvaru, Viņš gāja pretī krustam, nomira un augšāmcēlās, lai mēs dzīvotu, lai arī mums dotu uzvaru.

Kad mums ir samilzušās attiecības, kad grūti domāt par Dievu vai grūti domāt par kādu cilvēku, tad mums ir jāmeklē mūsu Jabboka, mūsu cīņu vieta. Jāmeklē personīgie vienatnes brīži ar Dievu. Un jāalkst pēc īstām attiecībām ar Dievu, jāatbild īsti uz jautājumu, kāds es esmu bijis, un lūgties pēc Dieva svētības tā, kā to darīja Jēkabs: “Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.”

Tad arī mūs sauks šajā jaunajā vārdā “Izraēls” – Dievs cīnās, un mēs piedzīvosim uzvaras. “Jo tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” Āmen

Dzīves aicinājums, kas TUVINA DIEVAM

No 24.–26. oktobrim Iecavā notika konference *Tavas dzīves aicinājums*, kas pulcināja apmēram 100 dalībniekus, tostarp dažādu dzīves nozaru un paaudžu pārstāvjus – skolēnus, studentus, uzņēmējus, ģimenes, pieredzējušus septītās dienas adventistu draudzes locekļus un mācītājus... Neatkarīgi no tā, kāda bijusi katra personīgā pieredze, konferences tēma neatstāja vienaldzīgu nevienu! Šī raksta turpmākajā gaitā tiks atklātas pasākumā gūtās atziņas.

Jana Kuzmenkova

Tavas dzīves aicinājums. Kāds tas ir? Atbilde uz šo jautājumu tika meklēta trīs dienas dažādās konferences programmas daļās. Galvenās uzrunas sniedza viesis no Amerikas, Vaildvudas veselības koledžas direktors un dedzīgs kristietis Džesijs Cvikers (Jesse Zwiker). Dodoties uz konferenci, likās, ka zinu, kāds ir mans aicinājums jeb pamatzdevums – kalpot Dievam un cilvēkiem. Bet katra nākamā uzruna lika ieraudzīt šī aicinājuma praktiskās izpausmes, vadot tuvāk izpratnei, vēlmei un iedvesmai darboties Dieva laukā. Dzīves aicinājums sastāv no trīs lietām: no spējām, talantiem, kas norāda dzīvei virzienu, kurā doties; no mērķa nostādīšanas; no dedzības par šo darbu.

Mums katram ir īpašs aicinājums, bet galvenais – būt kopā ar Dievu. Mans dzīves aicinājums ir ierakstīts manā DNS. Dievam ir īpašs plāns! Dieva aicinājums nav garlaicīga dzīve.

Lai saprastu, kāds tad ir katra personīgais dzīves aicinājums, mums ir jāsaprot, kādas ir mūsu spējas, talanti, kurus Dievs jau no paša sākuma ir paredzējis, lai attīstām. Konferencē izskanēja doma, ka ir pārāk maz laika, lai ieguldītu enerģiju,

spēku, domas, laiku tajās lietās, kas patiesībā nav mūsu stiprās puses. Diemžēl mēs neesam raduši domāt par tām, jo pasaules dažādās sistēmas, īpaši izglītības sistēma, ierauj mūs standartu virpulī, kur visiem, neatkarīgi no viņu spējām, ir jāpaveic viens noteikts uzdevums, jāasniedz viens līmenis utt. Šī ir tā saucamā konveijera izglītība, ko savās runās pieminēja arī Džesijs Cvikers. Nešaubos, ka tas laiks, ko pacietīgi pavadīsim lūgšanās, pārdomās par mūsu stiprajām pusēm, nesīs daudz augļu turpmākajai dzīvei un Dieva darba pabeigšanai šajā paaudzē.

Lai ikviens talants tiek izmantots Dieva darbā!

Ja tev nepadodas viena sfēra, tas nenozīmē, ka tu esi labs kādā citā. Lai uzzinātu, kādi ir mūsu talanti, mēs nevaram sēdēt un teikt, ka to nav. Savas spējas mēs iepazīstam, atverot durvis.

Nākamais svarīgais šīs tēmas akcents ir mērķa uzstādīšana. Ja mums ir mērķis, tas palīdz apzināti doties pret pasaules stipro straumi, kas atslābuma brīdī var paraut sev līdzi. Bet

mums ir mērķtiecīgi jātiecas piepildīt Dieva nodomu mūsu dzīvei un pabeigt Viņa darbu. Mums ir jāplāno dzīve kopā ar Dievu. Nospraužot mērķi, mēs redzam, kur vēlamies nokļūt, ko vēlamies paveikt, un kļūst mazsvarīgs tas, cik ļoti spēcīga ir šī pasaules straumes plūsma, kas iet pret izvirzīto mērķi.

Mums ir nepieciešams dzīves plāns, ko varam likt pie Dieva kājām. Lai sasniegtu lielus mērķus, ir jāsāk jau tagad pa maziem solīšiem. Katrai mazākajai lietai, domai, virzībai dzīvē jābūt vērsta uz lielo mērķi. Start simple, start small, start soon.

Visbeidzot, ir nepieciešama dedzība par darbu, ko vēlamies darīt Dieva laukā. Mums ir jādara vislabākais no sevis, ko vien varam tagad, nevis kaut kad nākotnē. Bet, ja nedarām to, lai arī cik niecīgs liktos uzticētais darbs, Dievs nespēs svētīt šādu attieksmi un vairo savas svētības. Turpretim, ja ieguldām no sevis vislabāko, ko varam – attieksmi, laiku, rūpību, mīlestību, pacietību utt. –, tad Viņš noteikti vairo zināšanas, pamācīs un vadīs mūs turpmākajā ceļā.

Darīt vislabāko Dieva darbā jau tagad, nevis gaidīt, kad Viņš mūs vedīs uz kādu īpašu vietu.

Konferences semināros tika izskatītas dažādas tēmas. Starp tām – vēsts par taisnošanu ticībā, sieviešu un vīriešu lomas ģimenē, sabiedrībā un draudzē, par nenogurstošu mīlestību, pašizsardzības egoismu un arī par darba pabeigšanu. Katrs no tiem bijis kā praktiska pamācība, neliela iedvesmas deva. Vēlētos izcelt pēdējo no minētajiem, jo tas īpaši sasaucās arī ar konferences noslēdzošo uzrunu, ko līdzdalīja Džesijs Cvikers.

Pašlaik 99 % no talantiem, ko Dievs ir devis, tiek izmantoti, lai apmierinātu citu vajadzības. Turklāt bieži vien ir tādi gadījumi, ka mums kā kristiešiem neļauj brīvi runāt par Jēzu mūsu darba vidē. Iedomājies, cik lieli panākumi kristietības izplatīšanai būtu, ja katrs kristietis ieguldītu visus savus spēkus pilna laika kalpošanā, kas ikdienas vidē viņam tiek

liegta, Dieva darbā! Un šajā gadījumā ir jāatmet ierastais priekšstats par to, kas tad ir īsta pilna laika kalpošana. Tā noteikti nav tikai misijas ceļojums uz ārzemēm vai Bībeles misionāra, sludinātāja kalpošana. Pilna laika kalpošana var būt jebkurš cits veids, darbs, kura pamatā ir pagodināt Dievu un sagatavot visu nepieciešamo Jēzus atnākšanai.

Mūsu misijas lauks var būt arī mūsu darbavieta.

Katram cilvēkam ir iespēja nest evaņģēlija vēsti arī savā darbavietā, nevis stundu dienā vai nedēļā, bet – visu laiku.

Mums ir jāstrādā Dieva un evaņģēlija labā, nevis pasaulei.

Vislabākais darbs ir evaņģelizācijas darbs, un to iespējams darīt ļoti dažādos veidos.

Turpinot šo tēmu izskanēja arī aicinājums domāt, lūgt par adventistu uzņēmumu dibināšanu. Reliģija un uzņēmējdarbība nav divas pretējas lietas, tās Dieva gudrībā var labi apvienot, padarot par spēcīgu un ietekmīgu ieroci darba pabeigšanai mūsu paaudzē.

Kodolīgi apkopojot izteikto un dzirdēto, šāda bijusi IX jauniešu konference. Protams, vārdos palicis neizteikts tas, cik ļoti Dievs ir svētījis ar mierīgu, jauku atmosfēru un Svēta Gara klātbūtni šajā pasākumā. Un nedaudz ieskatoties nākotnē, vēlos jau priekšlaicīgi paziņot, ka nākamā jauniešu konference notiks tikai nākamajā oktobrī, bet tas nenozīmē, ka šajā starplaikā nenotiks nekas, kas spēj vēlreiz iedrošināt un iedvesmot turpināt darbu Dieva laukā. Aprīļa sākumā Latvijā viesosies austrāliešu jaunieši, kas ir īpaši iedegušies un arī apmācīti mazo grupu attīstīšanā, bet par to plašāka informācija būs pieejama drīzumā.

Liels paldies ikvienam, kurš iesaistījies kalpošanā konferencē. Prieks par ikvienu, kurš varēja būt konferences dalībnieku vidū. Un, draugi, ar tikpat lielu iedvesmu turpināsim lūgt, lai Dievs mūs vada dzīves gaitās, pārskatot, kur pašlaik darbojamies, izzinot, kā varam kļūt par pilna laika misionāriem savā vidē, un, iespējams, iedrošinot mūs dibināt septītās dienas adventistu uzņēmumus tepat Latvijā. Iedomājieties, cik daudz svētību Dievs ir paredzējis!

Kas ir tavā sirds GROZINĀ?

KRŪ: Māšuk, ko tu rocies pa skapi? Meklē vakardienu, vai?

KRĀ: Nē, Krū. Es nemeklēju nekādu vakardienu, bet savus lakatiņus. Man bija pavisam deviņi skaisti, krāsaini lakatiņi, bet nu divus nekur nevaru atrast! Gaiši zilo un dzelteno. Man tie tagad ir ļoti vajadzīgi! Tu gadījumā neesi tos redzējis vai varbūt pat paņēmis?

KRŪ: Ak, tu par tiem lakatiņiem uztraucies! Abus reizē siesi galvā? Vai visus deviņus?

KRĀ: Tas nav svarīgi, ko ar tiem darīšu! Manām mantām ir jābūt vietā. Es par tiem ļoti priecājos, un man tie ir ļoti svarīgi. Saki, ņēmi vai neņēmi?

KRŪ: Nu, jā, kad mēs ar Frediņu gājām makšķerēt, mēs ar tiem drusciņ sasējām makšķeres. Tu jau zini, bez sasiešanas tās pendelējas un neturas kopā, gāžas katra uz savu pusi!

KRĀ: Ak, tad gāžas katra uz savu pusi! Tūlīt tu pats, brālīt, sagāzīsies uz vienu pusi! Kā tu varēji iedomāties tos paņemt!? Manu mantu!

KRŪ: Es taču nevarēju iedomāties, ka tu tos visus vienlaicīgi gribēsi siet galvā. Domāju, ka tu vienu dieniņu iztiksi ar atlikušajiem septiņiem.

KRĀ: Neiztiks!?

mamma: Par ko jūs abi strīdaties?

KRĀ: Krū izputina manu mantu!

KRŪ: Nav jau tā, ka izputinu. Es tos tikai aizņēmos. Tu tos dabūsi atpakaļ.

KRĀ: Tūlīt lai tie būtu vietā! Citādi nerunāšu ar tevi mūža garumā!

mamma: Vai tiešām jums tagad ir tā jāstrīdas? Tev, Krā, taisnība, nav labi aiztikt otra lietas bez atļaujas, bet nav jau arī tik ļoti jādusmojas.

KRĀ: Bet man tie ir bezgala svarīgi un vērtīgi!

mamma: Vērtīgāki par satiecību? Mēs runājam par deviņām Gara augļa īpašībām. Par to, cik svarīgi, lai tās būtu mūsu sirds groziņā. Vai tu tā uztrauktos, ja tev būtu pazudusi un iztrūktu kāda no tām?

KRŪ: Jā, piemēram, savaldība un lēnprātība?

mamma: Tā dažkārt notiek, mēs tik ļoti uztraucamies par mazsvarīgākām lietām, bet par to, kas ir patiešām svarīgs, dažkārt nelielamies ne zinis.

Protams, Krū nerīkojās pareizi, bet šis notikums ar taviem lakatiņiem, Krā, liek padomāt par to, cik svarīgi ir rūpēties, lai mūsu lielākā bagātība nebūtu nedz lakatiņi, nedz arī kādas citas lietas, bet mēs parūpētos par to, lai mums ir bagātas sirsniņas ar tām vērtīgajām īpašībām, ko dod draudzība ar DIEVU.

KRĀ: Jā, es zinu, mammucīt, tie ir Gara augļi,

par kuriem mēs kopā ar bērniem runājāmajies festi-
vālā „Varavīksne”!

mamma: Tieši tā. Un tā kā varavīksnei, kuru
DIEVS licis debesīs, ir nepieciešamas visas sep-
tiņas krāsas, lai tā mirdzētu savā skaistumā, tāpat
arī DIEVA drauga raksturam jāparāda visas de-
viņas Gara augļa īpašības. Tās patiešām nedrīkst
pazust.

KRŪ: Un ja kāda īpašība iztrūkst, tad par to ir
jāuztraucas vairāk, nekā tad, ja trūkst kāds nieka
lakatiņš.

mamma: Tā ir, Krū, bet tas nenožīmē, ka tu
vari ņemt bez atļaujas māsas mantas. Tas parāda,
ka arī tev pazudusi kāda vērtīga rakstura īpašība.

KRŪ: Zinu jau zinu. Šovakar Frediņš būs klāt

ar taviem lakatiņiem. Un visi deviņi būs savā vie-
tā. Tāpēc labāk nedusmojies.

KRĀ: Nu, labi, labi, nedusmošos.

KRŪ: Paga, kādas bija visas deviņas Gara aug-
ļa īpašības?

KRĀ: Tūliņ atcerēšos, brālīt. Ņem papīra lapu
un raksti! Tās bija - mīlestība, miers, prieks, iztu-
rība, krietnums, labestība, uzticamība, lēnprātība,
savaldība.

KRŪ: Tā, pierakstīju. Nu ir visas deviņas!

mamma: Lai jums, bērni, izdodas tās ne
tikai atcerēties un uzrakstīt uz papīra, bet lai
JĒZUS, kļūstot jūsu vislabākais Draugs, tās visas
ieraksta jūsu sirsniņās!

UZDEVUMS • UZDEVUMS

Burtu jūklis

Atrodi burtu jūklī visas Gara augļa īpašības pēc jaunā Bībeles tulkojuma! Meklē visos virzienos!
MĪLESTĪBA, MIERS, PRIEKS, IZTURĪBA, KRIETNUMS, LABESTĪBA, UZTICAMĪBA,
LĒNPRĀTĪBA, SAVALDĪBA.

M	Ī	L	S	T	B	A	K	R	I	T	N	M	S
A	I	R	G	A	L	V	I	S	A	V	D	B	A
Z	B	E	C	Ā	Ē	A	B	Ī	Z	A	V	I	T
T	E	U	R	E	N	E	B	I	M	I	R	B	O
M	Ī	L	E	S	P	B	Ā	E	Ī	L	A	V	M
I	Z	T	B	A	R	E	S	T	S	I	B	E	L
R	K	R	I	N	Ā	V	M	Z	V	T	B	I	Ē
S	R	I	V	A	T	N	Ī	B	Ī	C	Ī	E	N
P	I	E	K	S	Ī	S	L	A	B	T	A	B	R
R	E	T	E	D	B	Ī	E	M	Ī	R	B	M	A
E	T	S	A	L	A	P	S	I	A	N	Ī	Ī	B
K	N	T	E	S	U	A	T	Ī	B	L	R	L	A
S	U	Z	T	C	A	M	Ī	C	Ī	V	U	Ī	V
A	M	I	R	D	O	S	B	Ā	D	Ī	T	S	D
V	S	B	U	N	K	D	A	R	L	T	Z	T	T
D	V	R	I	E	K	L	Ē	B	A	N	I	Ī	B
B	Ī	K	I	K	R	I	E	P	V	U	M	S	Z
A	S	R	E	U	Z	T	I	C	A	M	Ī	B	A
S	P	R	I	K	C	B	U	E	S	A	V	A	L
I	Z	T	R	B	A	L	Ē	N	P	R	T	B	A

Sliekšņi un Griesti

JUBILEJAS KONCERTS

Daba no Tevis

Kino Splendid Palace
Elizabetes iela 61, Rīga
2014.gada 30.novembrī
plkst. 18.00

Biļetes var iegādāties Biļešu paradīzes kasēs visā Latvijā un
www.bilesuparadize.lv